

"Tiểu Yêu, cậu có biết bây giờ tớ đang làm nghề gì không?"

"Đúng rồi, tớ quên mất không hỏi cậu, giờ cậu đang làm gì?"

"Vũ nữ —————"

Choang —————

An Tiểu Yêu không quan tâm đến chiếc cốc vỡ trên đất, sững sờ nhìn lưng Lâm Nha, vừa rồi cô có nghe nhầm không? Lâm Nha nói cái gì vậy, vũ nữ, sao có thể làm nghề này chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tìm Chồng Của Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: LÂM NHA Ở LẠI

Lâm Nha không cần quay đầu lại cũng có thể đoán được phản ứng của An Tiểu Yêu khi nghe tin này, giọng nói cay đắng từ miệng cô thoát ra.

"Cậu không có nghe nhầm đâu, đúng là giờ tớ đang làm vũ nữ. Nhưng Tiểu Yêu à, cậu có biết vì cái gì mà tớ lại phải làm nghề này không? Vì không có nơi nào chịu thuê tớ cả, vì để sinh tồn tớ mới phải đưa chân vào nghề này, tớ —————"

"Lâm Nha, đừng nói nữa —————"

An Tiểu Yêu ôm lấy Lâm Nha, cắt đứt lời nói của Lâm Nha. Mấy năm qua Lâm Nha đã gặp chuyện gì? Tại sao phải đến bước đường cùng này, nếu trước đây mình không cắt đứt liên lạc với cô ấy thì liệu rằng cô ấy có rơi vào bước đường như hôm nay không. An Tiểu Yêu càng nghĩ càng thấy áy náy.

Cơ thể Lâm Nha cứng nhắc, đối với cái ôm này của An Tiểu Yêu có chút bài xích, sao lại như vậy, không phải bản thân thích An Tiểu Yêu sao? Tại sao lại ghét bỏ cái ôm này. Lâm Nha không hiểu bản thân mình đang bị sao nữa.

"Tiểu yêu, cậu có khinh rẻ tớ không?"

"Không, tớ sẽ không khinh rẻ cậu đâu, Lâm Nha ạ. Vì sao cậu lại như vậy? Bắt đầu từ hôm nay cậu không phải đi đâu hết, đến làm cùng tớ ở cửa hàng nha —————"

Sau khi nghe lời nói của An Tiểu Yêu thì Lâm Nha đã hiểu vì sao cô lại ghét bỏ cái ôm của Tiểu Yêu. Bởi vì An Tiểu Yêu đang thương hại cô, mặc dù bốn năm trước cô và Tiểu Yêu đã từng chơi chung với nhau, gia đình cô không giàu có gì, cũng không có quyền lực gì nhưng khi đó cô là một cô gái thuần khiết trong sáng. Còn bây giờ khi cô và An Tiểu Yêu gặp lại nhau thì mọi thứ đã khác xưa rồi, cô ấy vẫn là một cô chủ sống trong nhung lụa, còn cô đã đi lầm đường lỡ bước rồi, chỉ là An Tiểu Yêu không biết nguyên nhân vì sao cô phải đi đến bước đường này.

Lâm Nha tự cười mình, khề đây An Tiểu Yêu ra, thứ tình cảm chân thành trước đây giờ đã bị biến chất rồi. Lâm Nha không còn tình cảm thuần khiết với An Tiểu Yêu nữa mà giờ cô chỉ muốn trả thù thôi.

"Ừ, từ giờ tớ cùng cậu mở cửa hàng, tớ cũng không đi đâu nữa. Nhưng mà cậu hỏi qua Long Viêm Dạ xem anh ấy có đồng ý hay không đã, tớ nghĩ chắc Long Viêm Dạ sẽ không ngăn cản việc chúng ta ở cùng nhau đâu nhỉ?!"

Lâm Nha nhìn thấy Long Viêm Dạ đang từ bếp đi ra, giọng nói rõ ràng chứa sự khiêu khích. Sự hiểu nhầm giữa An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ đã được hóa giải rồi thì không có nghĩa là cô sẽ không thể làm gì nữa. Trong đầu Lâm Nha đã lập xong kế hoạch trả thù rồi, Long Viêm Dạ yêu An Tiểu Yêu như thế, vậy thì chỉ cần làm cho hắn ta cả đời này không thể ở cạnh Tiểu Yêu được thì đó chính là sự trả thù tàn nhẫn nhất dành cho hắn ta.

Long Viêm Dạ nghe được lời nói của Lâm Nha nhưng anh chỉ hơi bĩu môi, trong mắt anh Lâm Nha sẽ không thể làm tổn thương mối quan hệ giữa anh và Tiểu Yêu nữa rồi.

"Không sao, chỉ cần Tiểu Yêu thích thì tôi sẽ không phản đối. Không phải chỉ là muốn mở cửa hàng sao? Cô ấy thích là tốt rồi."

"Ha ha ————— cảm ơn anh, Viêm Dạ."

An Tiểu Yêu cười hạnh phúc, nụ cười này suýt làm cho Lâm Nha ghen tỵ mà ức chết. Lâm Nha cố đè nén tức giận cùng oán hận xuống, cố gắng làm mới nói lên lời.

"Tiểu Yêu, giờ tớ không có chỗ ở, cậu có thể cho tớ ở tạm đây vài ngày được không?!"

"Không thành vấn đề, cậu muốn ở đây bao lâu cũng được —————"

"Không được —————"

An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ cùng nói nhưng đáp án lại hoàn toàn trái ngược nhau. Lâm Nha giả vờ đáng thương nhìn An Tiểu Yêu. An Tiểu Yêu tay nhéo một cái vào đùi Long Viêm Dạ, còn lườm anh nữa.

"Lâm Nha là bạn tốt của em, sao không thể ở lại đây được? Em mặc kệ, anh đem phòng anh dọn đi để cô ấy vào đây ngủ, còn anh thì quay về nhà nha."

"Anh không về, anh ngủ ở phòng khách là được chứ gì? Nhưng Tiểu Yêu, em thực lòng muốn để Lâm Nha ở lại đây sao?"

"Thôi, Tiểu Yêu à, nếu không tiện thì thôi."

Nhìn Long Viêm Dạ vẫn còn chưa từ bỏ ý định đuổi cô đi nên Lâm Nha lấy lui làm tiến, giả bộ buồn bã nói. An Tiểu Yêu ngây thơ như thế sao có thể chịu được bộ dạng đáng thương của Lâm Nha chứ, Tiểu Yêu sao có thể không đồng ý mà để Lâm Nha ở lại chứ, vậy sao có thể nói là bạn bè được, cô ta đi bước này thật đúng là cao tay. Sau khi nói xong Lâm Nha khẽ cúi đầu xuống, An Tiểu Yêu thấy thế liền quay sang nhìn Long Viêm Dạ.

"Cái gì mà thật với chả giả, em nói Lâm Nha ở lại đây thì nghĩa là ở lại đây. Anh thích ngủ ở phòng khách như thế thì anh đi mà nằm, em sẽ không cản anh, nhưng thái độ của anh với Lâm Nha nên tốt hơn một chút nha—————"

Mặc kệ An Tiểu Yêu nói gì thì Long Viêm Dạ vẫn im lặng nhưng không phản đối, song trong lòng anh vẫn luôn đề phòng Lâm Nha. Mọi chuyện năm đó, Long Viêm Dạ đã biết rõ, mặc dù Lâm Nha không nói gì nhưng nhất định cô ta sẽ không từ bỏ ý định chia rẽ anh và Tiểu Yêu đâu. Dù xảy ra chuyện gì nhất định anh sẽ bảo vệ Tiểu Yêu thật tốt.

Buổi tối Tiểu Yêu dẫn Tiểu Dạ xuống dưới nhà đi bộ, Lâm Nha ở trong phòng dọn dẹp đồ, cô không ngờ lại có thể ở lại dễ dàng đến thế, An Tiểu Yêu đúng là vẫn ngây thơ như năm xưa. Bây giờ mục đích của cô chỉ là trả thù mà thôi, chỉ cần Long Viêm Dạ chịu đau khổ thì những đau đớn mà trong bốn năm qua cô phải chịu đựng đều xứng đáng. Ngày nào cô cũng nuôi ý định trả thù Long Viêm Dạ nhưng chưa có cơ hội, thật may là An Tiểu Yêu đã trở về mang cơ hội này đến cho cô, nhất định cô sẽ phải trả thù. Mới nghĩ thế Lâm Nha đã thấy vui vẻ rồi.

Sau khi đưa An Tiểu Yêu và Tiểu Dạ xuống dưới nhà, Long Viêm Dạ tìm mọi lý do để lên lên nhà. Long Viêm Dạ tựa người vào cửa phòng Lâm Nha, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Cô có mục đích gì? Tôi biết quá rõ cô muốn ở lại đây không phải vì bắt đắc dĩ, tôi nghe nói người đàn ông kia đối xử với cô không tệ, giờ cô muốn ở lại đây để làm gì? Nếu như chỉ vì muốn được bồi thường thì cô ra giá đi, bao nhiêu đây? —————"

Bịch —————

Bộ đồ trên tay Lâm Nha rơi xuống đất, đôi mắt cô không còn sự dịu dàng vui vẻ nữa mà là tức giận cùng oán hận. Lâm Nha xoay người nhìn thẳng vào mặt Long Viêm Dạ.

"Ha ha ha ————— Long Viêm Dạ, không phải khi An Tiểu Yêu biến mất, anh khẳng khẳng là tôi biết chỗ của cô ấy sao? Chỉ vì tôi không biết, cho nên anh liền dẫn tôi vào đường cùng ư, đến mức tôi phải bán mình đi, anh còn biết người đó rất tốt với tôi sao, nhưng anh có biết lão ta biến thái đến mức nào không? Anh có biết bốn năm qua tôi sống như thế nào không? Những nỗi đau ấy tôi đều khắc trong lòng, đừng có dùng chút tiền của anh mà đòi mua chuộc tôi, tôi phải chịu khổ thế nào, đau đớn thế nào, bao nhiêu tiền cũng không thể xoa dịu được đâu."

Lâm Nha không nể mặt Long Viêm Dạ mà mắng anh, nước mắt cũng không kiềm nén được mà chảy ra, nỗi đau bốn năm qua mà cô phải nếm trải có thể dùng tiền xóa bỏ được sao? Thật là chuyện nực cười.

"Vậy cô muốn thế nào đây?"

"Tôi —————"

A —————

Âm thanh từ cửa truyền đến, Lâm Nha và Long Viêm Dạ cùng quay đầu lại nhìn, đang đứng ở phòng khách là An Tiểu Yêu. An Tiểu Yêu lấy tay che miệng để kìm lại tiếng thét, khuôn mặt đầy nghi ngờ, cô vừa nghe thấy chuyện gì? Lâm Nha làm vũ nữ là do Long Viêm Dạ ép sao, tại sao lại như vậy? Tại sao chứ? !

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tìm Chồng Của Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: GIẢ TẠO

Khi thấy An Tiểu Yêu đứng ở phòng khách, mặt Long Viêm Dạ tối lại, anh định chạy lại ôm Tiểu Yêu nhưng cô đã lùi lại phía sau vài bước tránh khỏi

vòng tay anh. An Tiểu Yêu chỉ tay về phía Long Viêm Dạ, không dám tin vào những điều mình vừa nghe được, Tiểu Yêu lên tiếng hỏi, giọng nói hơi run run.

"Anh hãy nói cho em biết, những điều vừa rồi Lâm Nha nói có đúng sự thật không? Cô ấy rơi vào bước đường này đều là do anh ép sao?"

"Tiểu Yêu, anh —————"

"Nói cho em biết đi, có không phải là do anh không, có phải anh làm vậy không? Tại sao anh lại làm như vậy chứ, tại sao chứ —————"

Từ khóe mắt An Tiểu Yêu chảy ra hàng lệ, An Tiểu Yêu không còn chút sức nào ngồi bịch xuống đất, trong đầu mọi thứ thật hỗn loạn. Cô đã nghe thấy điều gì đây? Vì để ép Lâm Nha nói ra nơi mình trốn mà Long Viêm Dạ đã chặt đứt mọi đường sống của Lâm Nha sao? Một cô gái tốt như vậy lại bị anh ép ép đến bước đường cùng phải bán thân sao, tại sao anh ấy lại có thể làm thế chứ?

Đôi tay che đi khuôn mặt ướt đầm nước mắt, An Tiểu Yêu thực sự không chịu nổi đã kích này, giọng nói nghẹn ngào chứa đựng đầy sự áy náy.

"Đi đi, Long Viêm Dạ, anh đi đi. Giờ anh đi ra khỏi đây đi, em không muốn gặp lại anh nữa —————"

"Tiểu Yêu, anh —————"

"Anh đi đi —————"

An Tiểu Yêu điên cuồng hét lên, Long Viêm Dạ chỉ biết đứng chết chân ở đó, nhìn Lâm Nha với ánh mắt cảnh cáo rồi mới đi ra khỏi cửa. Long Viêm Dạ chấp nhận đi ra ngoài chỉ là để cho An Tiểu Yêu có một khoảng không yên tĩnh, anh sẽ không đi đâu cả, sẽ đứng chờ ở đây, chỉ cần anh không làm cho An Tiểu Yêu khó chịu thêm nữa, chỉ cần Lâm Nha kia không nói lung tung gì thì mọi chuyện sẽ ổn, giữa anh và An Tiểu Yêu sẽ không có vấn đề gì cả.

Long Viêm Dạ không có đi xa mà chỉ lặng lặng dựa lưng vào tường bên ngoài cửa. Long Viêm Dạ rút ra một điếu thuốc rồi châm lửa hút, trong lòng vẫn còn chưa yên tâm lắm. Thời gian qua anh đã phải vất vả lắm mới có thể nối lại quan hệ với An Tiểu Yêu nên anh sẽ không từ bỏ dễ dàng đâu.

Trong nhà, An Tiểu Yêu vẫn còn khóc, Lâm Nha định ngoảnh mặt làm ngơ nhưng rồi vẫn nhẹ nhàng đến bên rồi ngồi xuống cạnh An Tiểu Yêu. Nước mắt của An Tiểu Yêu lúc này là vì cô mà chảy xuống ư? Lâm Nha vươn tay ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt An Tiểu Yêu.

"Tiểu Yêu, đừng khóc nữa. Tớ không sao, không ngờ lại để cậu nghe được, tớ thật sự không sao mà. Cậu nhìn tớ bây giờ không phải vẫn rất ổn sao, đừng khóc nữa mà —————"

Thật lòng cô cũng không ngờ mọi chuyện lại bị An Tiểu Yêu nghe thấy, nhưng điều mà cô muốn không đơn giản chỉ là chút ghét bỏ này giữa An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ. Mặc dù Long Viêm Dạ đã bị An Tiểu Yêu đuổi đi nhưng sớm muộn gì thì cô ấy cũng tha thứ cho anh ta thôi. Mình muốn chính là cả đời này An Tiểu Yêu không tha thứ cho Long Viêm Dạ, chứ không muốn nhẹ nhàng như thế này. Sau khi biết rõ mình muốn gì, Lâm Nha không ngừng an ủi An Tiểu Yêu.

"Tiểu Yêu, tớ thực sự vẫn tốt mà, giờ có thể ở cùng một chỗ với cậu không phải là rất tốt sao? Mà Long Viêm Dạ chỉ là muốn tìm ra chỗ ở của cậu mà thôi, cho nên mới đối xử với tớ như vậy, nhưng điều đó không quan trọng, tất cả đã là quá khứ rồi. Thật ra thì Long Viêm Dạ rất yêu cậu, nếu không yêu đã không làm những chuyện như vậy, đúng không? Cậu nín đi, đi tìm anh ta về, dù sao khó khăn lắm hai người mới có thể sống chung với nhau mà."

"Nhưng anh ấy đối xử với cậu thật quá đáng nha. Lâm Nha, là do tớ không tốt, là do tớ hại cậu —————"

An Tiểu Yêu dựa đầu vào vai Lâm Nha, lúc này Lâm Nha cảm thấy rất xúc động, trong lòng đột nhiên muốn dừng việc trả thù lại. Nhưng chỉ cần nghĩ đến Long Viêm Dạ là con tức trong lòng lại trỗi dậy, anh ta không những trả thù cô mà còn trả thù cả Mị Âm Tuyệt nữa, chỉ cần người có dính dáng quan hệ với An Tiểu Yêu thì đều có kết cục giống nhau. Cô rất muốn biết, Long Viêm Dạ có thể che trời đến lúc nào, cô sẽ làm cho anh ta phải hối hận vì những gì anh ta đã làm.

Lâm Nha khẽ cười khẩy, tay vỗ vỗ lên vai An Tiểu Yêu, trong lòng thầm nghĩ, bây giờ chưa phải lúc để An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ trở mặt nhau.

"Tiểu Yêu, đừng như vậy nữa. Cậu không làm gì có lỗi cả, đây là số phận đã an bài như vậy, chỉ cần cậu hạnh phúc thì chúng ta lại có thể vui vẻ như xưa rồi. Nào, giờ thì đi tìm anh ta về thôi, thật ra anh ta không phải không tốt, chỉ vì quá quan tâm tới cậu, có lẽ cách quan tâm của Long Viêm Dạ không giống với người khác thôi, cậu đừng để bụng chuyện này nữa."

"Không đi, tớ không đi —————"

An Tiểu Yêu lắc đầu, tại sao cô phải gọi Long Viêm Dạ quay về chứ. Anh ta đối xử quá đáng với Lâm Nha như vậy mà còn không thêm mở miệng xin lỗi cô ấy lấy một câu, lại còn định dùng tiền để chuộc lỗi nữa. Tại sao mình lại quen anh ta chứ, lại còn làm cho người bạn tốt của mình phải chịu khổ theo nữa. An Tiểu Yêu không tha thứ cho chính mình, lại càng không tha thứ cho Long Viêm Dạ.

Lâm Nha khẽ lắc đầu, nâng mặt An Tiểu Yêu lên nhìn thẳng vào mặt cô.

"Tớ nói lại lần cuối cùng nha, đi gọi anh ta về. Nếu không đi thì tớ sẽ nổi giận đó, tớ chỉ hi vọng cậu có thể sống vui vẻ thôi, nếu cậu không đi thì tớ sẽ rời khỏi đây ngay lập tức đó."

Lâm Nha nửa uy hiếp, nửa an ủi An Tiểu Yêu, cuối cùng thì cũng làm cho Tiểu Yêu chịu gật đầu. An Tiểu Yêu thầm nghĩ, cô thật may vì có người bạn tốt

như vậy, Tiểu Yêu lại càng thấy áy náy, khóc òa lên lần nữa. Lâm Nha kéo An Tiểu Yêu đứng dậy, nếu như cô không đoán sai thì chắc chắn Long Viêm Dạ vẫn chưa bỏ đi.

Kéo An Tiểu Yêu ra đến cửa, mở cửa ra thì đúng như Lâm Nha đoán, Long Viêm Dạ vẫn đang đứng ngoài cửa hút thuốc. Sau đó, Lâm Nha đẩy nhẹ An Tiểu Yêu về phía Long Viêm Dạ rồi nhẹ nhàng nói.

"Chăm sóc cho cô ấy thật tốt, chuyện đã qua thì cho qua luôn đi. Hi vọng từ nay về sau anh hãy đối xử thật tốt với Tiểu Yêu, anh hãy chịu trách nhiệm với hạnh phúc của cô ấy, chúng ta hãy quên hết chuyện trước kia đi."

Long Viêm Dạ nghe xong hơi bất ngờ, Lâm Nha có thật sự tốt bụng đến thế không, chẳng lẽ anh đã hiểu nhầm cô ấy? Long Viêm Dạ hơi xấu hổ, trong lòng có chút áy náy đối với Lâm Nha.

"Lâm Nha, cảm ơn cô. Hãy cho tôi cơ hội để bồi thường cho việc làm trước kia của mình nha————"

Thật ra thì những lời khuyên giải của Lâm Nha nói với An Tiểu Yêu thì anh đều nghe không sót một từ nào, vì những việc đã làm trước kia nên trong lòng Long Viêm Dạ thực sự áy náy. Trên khuôn mặt trát đầy son phấn kia Lâm Nha đã phải ép mình mỉm cười rồi quay lưng đi vào phòng.

"Mau vào trong đi, đừng đứng ở ngoài hành lang nữa. Chuyện đã qua không cần nhắc lại nữa, bắt đầu từ giờ, chúng ta hãy sống với nhau thật vui vẻ là được rồi."

Vào giờ phút này Long Viêm Dạ đã có suy nghĩ khác về Lâm Nha, đúng là một cô gái rộng lượng. Long Viêm Dạ thầm cảm ơn Lâm Nha đã giúp đỡ, và anh cũng quyết tâm sẽ đối xử với Lâm Nha thật tốt bù đắp lại những gì mà anh đã gây ra cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tim Chồng Của Mẹ Hồ Đồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: CHUỘC TỘI

Màn đêm buông xuống, đèn đường cũng được bật lên, không khí trong nhà An Tiểu Yêu thì lại ngột ngạt. Sau khi ru Tiểu Dạ ngủ, An Tiểu Yêu mới đi ra ngoài phòng khách. Ánh đèn chiếu sáng phòng khách, mỗi người ở đây đều đang theo đuổi suy nghĩ riêng, Lâm Nha và Long Viêm Dạ mỗi người ngồi một đầu ghế. Tuy Lâm Nha nói không sao, không cần phải suy nghĩ nhiều nhưng trong lòng An Tiểu Yêu vẫn còn thấy áy náy.

Long Viêm Dạ cầm điều khiển TV, mắt nhìn chương trình truyền hình đang phát trên TV nhưng thực ra tâm trí anh đã bay đến nơi nào rồi. Đằng sau khuôn mặt bình thản của Lâm Nha là sự hài lòng vì mọi thứ vẫn đang diễn ra theo đúng suy đoán của cô. An Tiểu Yêu lặng lẽ nhìn hai người rồi vào trong bếp rót trà mang ra, sau đó ngồi xuống cạnh Lâm Nha.

"Viêm Dạ, Lâm Nha đã khuyên em, mặc dù cô ấy nói không quan tâm mọi thứ trước kia nữa nhưng thật lòng em không thể không để ý. Mặc dù em biết anh làm vậy là vì em nhưng vì thế mà em lại càng cảm thấy khó chịu. Bây giờ mọi chuyện đã qua rồi, em hi vọng từ nay về sau anh không còn thành kiến với Lâm Nha nữa, đối xử tốt với cô ấy. Lâm Nha không những là bạn của em mà giờ còn là người sống chung với chúng ta nên mong anh coi cô ấy như một người bạn của mình. Đây là yêu cầu duy nhất của em, hi vọng anh chấp nhận."

"Anh biết rồi————"

Long Viêm Dạ thật lòng suy nghĩ lại, đối với việc mình đã làm với Lâm Nha anh cũng đã xem xét lại, cảm thấy mình đúng là hơi mạnh tay quá, quyết định từ nay sẽ bồi thường dần dần cho Lâm Nha. An Tiểu Yêu hài lòng, gạt đầu một cái, nắm lấy tay Lâm Nha, chân thành nói.

"Lâm Nha, tớ thay mặt Long Viêm Dạ xin lỗi cậu, hi vọng cậu có thể tha thứ cho chúng tớ vì những hành động làm tổn thương cậu trong mấy năm qua————"

"Không sao, không phải tớ đã nói hãy quên hết mọi chuyện không vui đi sao? Đừng để mãi chuyện này trong lòng nữa, tớ thực sự vẫn ổn mà."

Tuy ngoài miệng Lâm Nha nói như vậy nhưng trong lòng lại đồ kị vô cùng, giờ An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ thực sự trở thành người một nhà rồi, còn dùng từ ‘chúng tớ’ nữa chứ. Khẽ cười khẩy trong lòng, Lâm Nha đưa cầm cốc trà của mình đưa về phía trước mặt Long Viêm Dạ, cố gắng cười tươi như hoa.

"Quên hết mọi chuyện đi, tôi đã không còn nhớ chuyện cũ nữa rồi, hi vọng anh cũng vậy. Mấy ngày tới chúng ta tạm thời sống chung dưới một mái nhà mà————"

Lâm Nha còn cố tình nhấn mạnh hai chữ ‘tạm thời’, đúng vậy, mọi thứ đều chỉ là tạm thời mà thôi. Cô nhất định sẽ không dễ dàng quên mọi chuyện đâu. Long Viêm Dạ cũng cầm cốc trà lên, uống một hơi cạn sạch nước trà trong cốc. Mọi chuyện giống như tới đây là kết thúc nhưng thật ra thì nó mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Từ ngày đó, Long Viêm Dạ cũng đã thay đổi thái độ với Lâm Nha, không còn dùng thái độ như giám thị với phạm nhân nữa, sự phòng bị đối với Lâm Nha cũng tự nhiên buông lỏng dần. Lâm Nha thì hành động rất cẩn thận làm cho An Tiểu Yêu và Tiểu Dạ đều không có chút nghi ngờ gì, trong ngôi nhà nhỏ nhỏ luôn tràn đầy tiếng cười nói vui nhộn.

An Tiểu Yêu càng ngày càng bận, tuy nói cửa hàng này là cùng Lâm Nha mở ra nhưng thật chất thì chỉ có mình Tiểu Yêu quản lý. Lâm Nha phụ trách việc đưa đón Tiểu Dạ, rồi nấu cơm và làm vài việc trong nhà thôi. Tuy so với các bạn cùng tuổi, Tiểu Dạ có vẻ chừng chạc và hiểu chuyện hơn nhưng cũng dần dần không còn ghét Lâm Nha nữa, chấp nhận Lâm Nha là một người đi trong nhà.

Long Viêm Dạ cũng phải đến công ty làm việc nhưng ngày ngày vẫn sống ở căn nhà của An Tiểu Yêu thuê, mà cũng không biết bắt đầu từ lúc nào mà có sự thay đổi về cách phân chia phòng, Lâm Nha và Tiểu Dạ ở chung một phòng, còn An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ thì ở phòng còn lại. An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ đã công khai sống chung, giờ chỉ còn chờ tổ chức hôn lễ nữa thôi.

Phần lớn thời gian ban ngày chỉ có Lâm Nha và Tiểu Dạ ở nhà, đặc biệt là vào chủ nhật sẽ không thấy bóng dáng Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ đâu cả. Oán hận trong lòng Lâm Nha càng tăng lên, cuối cùng khi đạt đến giới hạn thì Tiểu Dạ lại là người phải hứng chịu.

Vào một ngày tươi đẹp của mùa xuân, Lâm Nha đang nấu cơm trong bếp, Tiểu Dạ thì đang chơi đồ chơi trong phòng khách, mọi chuyện có vẻ diễn ra vẫn như bình thường. Lâm Nha dồn sức giận vào việc thái cà rốt, trong lòng vô cùng tức giận, An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ thật đáng giận, cái gì mà muốn bồi thường cho cô chứ? Kết quả thì biến cô trở thành người trông trẻ miễn phí cho bọn họ.

Choang —————

Tiếng cốc rơi xuống đất vang lên trong phòng khách, Lâm Nha vội vàng từ bếp chạy ra nhìn thấy Tiểu Dạ đang đứng lúng ta lúng túng không biết phải làm gì. Dưới chân Tiểu Dạ là những mảnh vụn của cốc nước, cơn tức giận trong lòng Lâm Nha bùng cháy, vừa nhìn thấy mặt Tiểu Dạ, Lâm Nha lại nhớ đến những tủi nhục mà cô phải hứng chịu. Cơn tức giận lấn áp lý trí, Lâm Nha đi đến trước mặt Tiểu Dạ, bế cậu lên.

Bốp ——— bốp ——— bốp ———

Bàn tay Lâm Nha ra sức đánh lên mông Tiểu Dạ, toàn bộ cơn tức giận phát tiết lên người Tiểu Dạ, Lâm Nha không biết mình ra tay mạnh thế nào, chỉ biết lòng bàn tay bắt đầu cảm thấy rất rát. Mà lúc này Tiểu Dạ vô cùng hoảng sợ, từ bé đến giờ cậu chưa từng bị ai đánh như vậy, mãi cậu mới cảm thấy đau đớn, bắt đầu gào khóc.

"Mày khóc hả? Tao đánh chết mày bây giờ —————"

Sự tức giận đã che mất lý trí, tay Lâm Nha vẫn tiếp tục đánh lên mông Tiểu Dạ, ánh mắt hung ác nhìn Tiểu Dạ. Tiểu Dạ đang khóc nhưng bị ánh mắt của Lâm Nha làm cho cậu càng sợ hãi nên lập tức im lặng, chỉ dám âm ức trong lòng không dám kêu lên, nước mắt cũng không kiềm nén nổi mà chảy ra như vỡ đê, bộ dạng lúc này của Tiểu Dạ vô cùng đáng thương nhìn Lâm Nha.

"Nói cho mày biết, tao chịu mày đủ rồi, mày nghĩ mày là ai hả? Mày chẳng là cái thá gì, sớm muộn gì tao cũng lột da mày để mày biết thế nào là đau đớn nha. Tao hận mày vô cùng, vừa nhìn mặt mày thôi tao đã căm hận mày rồi, cả mày và cha mày nữa đầu là thứ chẳng ra gì, một ngày nào đó tao sẽ xử lý cả hai —————"

Lâm Nha vừa đánh Tiểu Dạ, vừa mắng chửi cậu nhóc. Tiểu Dạ đáng thương chưa bao giờ bị đối xử như vậy, những lời mắng chửi của Lâm Nha cậu cũng không hiểu hết, chỉ có thể để nước mắt chảy ra mà không dám kêu ca một tiếng nào. Người đi này trong nháy mắt đã thay đổi đáng sợ như vậy làm Tiểu Dạ càng cảm thấy sợ hãi.

Lâm Nha đánh cũng đã tay rồi, mắng cũng sướng mồm rồi nên cuối cùng cũng dừng tay lại, ngồi xuống ghé thở. Lâm Nha kéo Tiểu Dạ còn đang đứng khóc thâm một bên lại, kéo quần cậu xuống, trên làn da trắng nõn là dấu tay màu đỏ và tím do tụ máu mà thành. Trong lòng Lâm Nha cảm thấy hơi lo lắng, nếu mà Tiểu Yêu nhìn thấy cái này thì cô tiêu đời mất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tim Chồng Của Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: CƠ HỘI ĐÃ ĐẾN

Lâm Nha ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn thẳng vào An Viêm Dạ đang đứng một bên không dám cử động, trong lòng cô cũng cảm thấy hơi hơi buồn. Chuyện hôm nay tuyệt đối không thể để cho An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ biết được, nếu không thì kế hoạch trả thù của cô sẽ tan tành mất. Trên gương mặt trẻ con của Tiểu Dạ, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống nhưng không hề có tiếng kêu ca nào cả.

Lâm Nha suy nghĩ một chút liền nghĩ ra cách, trước tiên phải dỗ ngọt Tiểu Dạ đã, nếu không biết lúc nào thì cái đứa bé bốn tuổi này sẽ đi mách tội mình cho An Tiểu Yêu biết.

Nhẹ nhàng kéo Tiểu Dạ vào lòng, tay xoa xoa lên đầu Tiểu Dạ, tuy ngoài mặt Lâm Nha giả vờ cười dịu dàng nhưng trong lòng thì lo lắng.

"Tiểu Dạ ngoan, vừa rồi không phải đi cố ý đánh con đâu, chuyện này con đừng nói với mẹ con nha, được không?"

"_____"

Tiểu Dạ rần rởn nhìn chằm chằm Lâm Nha, cậu không tin vào lời nói của người dì này chút nào. Khi nào ba và mẹ về thì cậu sẽ nói cho họ biết chuyện bà dì này tranh thủ lúc ba mẹ đi vắng đánh mình đau thế nào. Nước mắt vẫn còn lăn trên má nhưng đôi mắt Tiểu Dạ lại chứa đầy uất ức. Khi thấy ánh mắt đó của Tiểu Dạ, Lâm Nha lại nổi giận, xem ra không thể dùng phương pháp nhẹ nhàng để trị thằng bé được.

Bốp _____

Lâm Nha giơ tay lên tát vào má Tiểu Dạ, ngay lập tức trên khuôn mặt nhỏ bé đó in hằn năm ngón tay đỏ ửng. Lâm Nha trừng mắt lên, tay túm lấy cổ áo Tiểu Dạ, vì cô đã dùng hơi nhiều sức nên Tiểu Dạ bị khó thở mặt đỏ gay lên, tay chân mồm mím của cậu giãy giụa muốn thoát ra.

Lâm Nha lại càng túm mạnh hơn, tên nhóc con này qua gan lý, nếu như cô không dọa cho nó sợ thì e rằng giấy không gói được lửa mất. Lâm Nha trợn mắt lên nhìn Tiểu Dạ, nghiêng răng nghiêng lợi rằn từng chữ một, giọng nói uy hiếp Tiểu Dạ.

"Mày mà dám nói chuyện này ra với ai thì tao liền giết chết mày rồi đến giết luôn cả mẹ mày nữa, mày hiểu chưa? Tốt nhất là mày hãy im lặng, nếu mẹ mày có hỏi đến mà mày dám hé răng một lời thì nhất định mày sẽ chết _____"

Tiểu Dạ đã không còn không khí để thở nữa rồi, dù cậu không biết vì sao bà dì này đánh mình nhưng khi thấy khuôn mặt đáng sợ cùng lời nói kinh khủng này thì đã làm cho Tiểu Dạ thực sự thấy sợ Lâm Nha. Khuôn mặt vì thiếu oxy nên chuyển sang tím, Tiểu Dạ chỉ biết gật đầu liên tục, sao dám cãi lại Lâm Nha chứ.

Nhìn thấy bộ dạng này của Tiểu Dạ, Lâm Nha mới cảm thấy hài lòng. Thả tay mình ra khỏi cổ Tiểu Dạ, Lâm Nha cũng không thèm quan tâm đến Tiểu Dạ đang ngồi trên đất ra sức hít thở.

"Giờ thì mày đi quét dọn đồ đạc vỡ trên sàn nhà đi, đừng có mà ngồi đấy khóc lóc mè nheo nữa. Vừa nhìn thấy mày tao đã ghét rồi, nếu mày dám nói nửa lời thì tao sẽ xử lý mày _____"

Lâm Nha thỏa mãn vì xả được tức giận trong lòng, thân nhiên đi vào bếp để lại Tiểu Dạ ngồi khóc một mình. Nhưng chuyện lần này làm Lâm Nha có chút hối hận, cô rất sợ Tiểu Dạ sẽ mách với Tiểu Yêu chuyện cô đánh nó, cô đã qua mạnh động rồi. Nhưng cứ nhìn thấy cái khuôn mặt giống Long Viêm Dạ là cô lại không kiềm chế nổi mình. Lâm Nha khẽ thở dài rồi tiếp tục việc nấu cơm.

Trong phòng khách lúc này An Niệm Dạ cầm cái chổi còn cao hơn cả cậu, cố gắng quét hết mảnh cốc vỡ trên sàn nhà. Trên người cảm thấy đau đớn nhưng Tiểu Dạ không dám khóc thành tiếng, nếu mà để cho người dì ác ma đang trong bếp nghe được thì kiểu gì cũng lại bị đánh trận nữa.

Ánh hoàng hôn phía cuối chân trời tỏa ra ánh sáng màu đỏ. Sau một ngày bận rộn, An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ quay về với mái ấm nhỏ của họ, ra đón hai người là khuôn mặt tươi cười của Lâm Nha cùng một bàn thức ăn nóng hổi. Cất túi xách đi, An Tiểu Yêu chạy lại ôm chầm lấy Lâm Nha.

Kể từ ngày Lâm Nha đến đây ở, cô đã có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn. Lâm Nha đối với cô và Tiểu Dạ rất tốt, An Tiểu Yêu vẫn luôn cảm kích Lâm Nha.

"Cám ơn cậu, nếu không có cậu không biết mình sẽ phải làm thế nào nữa."

"Nè, sao phải khách sáo với mình thế làm gì? Tớ còn muốn cám ơn cậu nữa ý chứ. Thôi đi rửa tay rồi ra ăn cơm đi _____"

Nụ cười dối trá che đậy tội ác xấu xa của mình, Lâm Nha liên tục giục An Tiểu Yêu đi rửa tay ra ăn cơm. Long Viêm Dạ nhìn quanh nhà một lượt thấy có chút kỳ lạ, anh không thấy Tiểu Dạ đâu cả.

"Tiểu Dạ đâu?"

"À, hôm nay thằng bé thấy hơi khó chịu trong người. Tôi đã cho Tiểu Dạ uống thuốc và ăn cơm rồi, chắc bây giờ đã ngủ rồi."

Lâm Nha cảm thấy lo lắng, quả nhiên Long Viêm Dạ vẫn còn quan tâm đến Tiểu Dạ, cũng may cô đã chuẩn bị tốt rồi. Lâm Nha khẽ mỉm cười, giải thích qua loa với Long Viêm Dạ.

Nghe Lâm Nha nói thế, An Tiểu Yêu cảm thấy sốt ruột. Cô cũng không quan tâm đến ăn uống gì nữa, vội vàng chạy vào trong phòng Tiểu Dạ, sáng nay nó vẫn còn bình thường mà, sao giờ lại thấy khó chịu rồi.

"Tớ vào xem Tiểu Dạ thế nào đã _____"

Nhẹ nhàng đẩy cửa vào, An Tiểu Yêu nhìn thấy Tiểu Dạ đang chui trong chăn, cô cảm thấy rất áy náy với con. Thời gian này cô chỉ lo công việc mà không có thời gian trò chuyện với Tiểu Dạ. An Tiểu Yêu ngồi ở đầu giường, định kéo chăn ra nhưng lại bị Tiểu Dạ kéo lại.

"Tiểu Dạ, là mẹ mà. Con cảm thấy khó chịu ở đâu? Để mẹ xem một chút nha."

"Không cần đâu mẹ, giờ con chỉ muốn ngủ thôi, mẹ đi ra đi _____"

Giọng nói ồm ồm của Tiểu Dạ, Tiểu Yêu nói gì cũng không làm cho Tiểu Dạ chịu chui đầu ra. Thấy Tiểu Dạ kiên quyết thế, An Tiểu Yêu chỉ có thể lắc đầu rồi đi ra ngoài.

An Tiểu Yêu không có nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Dạ đang chui trong chăn, lúc này nước mắt đã rơi đầy trên mặt, cậu rất muốn nói cho mẹ biết chuyện hôm nay nhưng rồi lại không dám, vừa rồi Lâm Nha lại cảnh cáo cậu thêm lần nữa, không cho phép mình được nói với mẹ. Tiểu Dạ đáng thương phải ôm bụng đói meo đi ngủ, nước mắt vẫn chảy ra. Một đứa bé mới có bốn tuổi, vì ân oán của người lớn mà bị kéo vào, phải chịu bao đau đớn đầu đời.

Trên bàn cơm, ba người nói chuyện vui vẻ. An Tiểu Yêu chợt nhớ đến chuyện gì nên buông bát cơm xuống, nhìn Lâm Nha.

"Lâm Nha nè, tớ muốn nhờ cậu một chuyện. Ngày mai tớ phải đi Canada, Tiểu Dạ đành phải nhờ cậu chăm sóc mấy ngày, tớ sẽ cố gắng về thật sớm."

"Có chuyện gì vậy?"

Không đợi Lâm Nha lên tiếng, Long Viêm Dạ đã hỏi trước. An Tiểu Yêu liếc anh một cái rồi tiếp tục nói với Lâm Nha.

"Không biết vì chuyện gì mà hôm nay ba tớ gọi cho tớ. Tớ định dẫn cả Tiểu Dạ đi cùng nhưng giờ nó còn đang đi học nên chỉ mình tớ qua đó thôi. Nhưng cậu yên tâm đi, tớ sẽ về nhanh thôi."

"Tớ biết rồi, cậu cứ lo việc của mình trước đi. Tiểu Dạ cứ giao cho tớ lo, tớ sẽ chăm sóc cho nó thật tốt. Chuyện này mình cũng quen rồi mà, sẽ không phiền đâu."

Lâm Nha cười híp mắt, vừa nghe đến chuyện An Tiểu Yêu sẽ về Canada thì Lâm Nha cảm thấy rất vui sướng. Trong lúc này, cô rất lo An Tiểu Yêu ở nhà. Đây đúng là chuyện tốt, ông trời đang giúp mình nha. Long Viêm Dạ nghe thấy An Tiểu Yêu không ở đây mấy ngày thì cũng bỏ bát cơm xuống, ánh mắt gian tà nhìn An Tiểu Yêu.

"Được, anh cùng đi với em. Dù sao hôn lễ của chúng ta cũng cần có sự đồng ý của ba em nữa. Lần này qua đó anh sẽ xin phép ba em, đem chuyện của chúng ta nói cho ba em biết."

"Không được, để lần sau đi ————"

An Tiểu Yêu ngay lập tức từ chối lời đề nghị của Long Viêm Dạ, điều này làm Long Viêm Dạ bất mãn. Không đợi Long Viêm Dạ lên tiếng, An Tiểu Yêu đã chặn anh lại.

"Đúng rồi, mấy ngày nay em không ở đây, anh cũng đừng ở đây nữa. Mấy ngày này anh về nhà anh ở đi, dù sao Lâm Nha cũng là cô gái chưa chồng, anh ở lại không có tiện lắm."

"Anh nhớ rồi, vợ yêu ạ ————"

Long Viêm Dạ cười đùa An Tiểu Yêu, một tiếng 'vợ yêu' đã làm cho trái tim Lâm Nha như bị bóp nát. Trong lòng Tiểu Yêu, cô đã không còn vị trí quan trọng nữa rồi, nhưng cô không cam tâm, Long Viêm Dạ không ở đây thì càng tốt, cô sẽ từ từ dạy bảo An Niệm Dạ thật tốt. Lâm Nha nắm chặt đôi tay lại.

Ngày hôm sau, Long Viêm Dạ đưa An Tiểu Yêu ra sân bay, anh cũng tạm thời về nhà mình. Căn phòng giờ trở nên trống rỗng, chỉ còn Lâm Nha và Tiểu Dạ, Lâm Nha ngày càng quá đáng, không ngừng sai bảo Tiểu Dạ làm việc này việc kia, mà cô cũng không thèm nấu cơm nữa.

Tiểu Dạ mới bốn tuổi mà đã phải chịu cảnh bữa no bữa đói, cũng không dám kêu than lấy một lời, Tiểu Dạ thật đáng thương. Mấy ngày qua Lâm Nha không ngừng đánh Tiểu Dạ, chỉ cần cô cảm thấy khó chịu là lại trút lên người Tiểu Dạ cho hả giận.

Thoáng cái đã đến ngày An Tiểu Yêu trở về, Lâm Nha cắt điện thoại đi, trong đầu lại bắt đầu nghĩ cách hại người, đây đúng là cơ hội hiếm có để cô trả thù. Rạng sáng Tiểu Yêu mới về, nếu đúng lúc đó Tiểu Yêu nhìn thấy cảnh không nên nhìn thì chắc sẽ tan nát cõi lòng, sẽ đau đớn lắm đây.

Lâm Nha suy tính một chút, nụ cười thâm hiểm hiện ra. Ngoài cửa sổ, màu trời đã bắt đầu dần tối, Lâm Nha bước vào trong phòng. Tiểu Dạ đang ngồi chơi đồ chơi, vừa thấy mặt Lâm Nha, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tìm Chồng Của Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: VẬT ÓC TÍNH KẾ

An Niệm Dạ ôm đồ chơi, không dám nhìn vào mắt Lâm Nha, chỉ dám nói thật nhỏ.

"Dì ————"

"Giờ mày đi vệ sinh sau đó lên giường đi ngủ. Tối hôm nay dù xảy ra chuyện gì, mày cũng không được bước ra khỏi phòng nửa bước, nếu không tao đánh chết, nhớ chưa? Còn nữa, tối nay chú Viêm Dạ của mày qua đây, mày có gặp thì chỉ được nói là nhớ chú thôi, cấm được nói điều gì khác, biết chưa?"

Lâm Nha khoanh tay đứng dựa người vào cửa, cậu nhóc này thật là dễ dạy bảo. Cũng vì vậy nên cô mới có cơ hội để trả thù, Lâm Nha bảo An Niệm Dạ làm gì thì cậu bé sẽ răm rắp làm theo, không dám cãi một câu.

"Dạ —————"

Tiểu Dạ cúi đầu, ngoan ngoãn đi vào nhà vệ sinh, không dám cãi lời Lâm Nha. Tiểu Dạ rất tội nghiệp, càng ngày cậu càng trở nên ít nói, một đứa trẻ tình nghịch đáng yêu ngày nào giờ đã không còn nữa, nụ cười hồn nhiên cũng không còn thấy nữa.

Thấy Tiểu Dạ nghe lời như vậy, Lâm Nha hài lòng ngồi trên giường rồi bấm số điện thoại gọi cho Long Viêm Dạ. Mọi thứ đã chuẩn bị xong, bây giờ chỉ cần làm cho Long Viêm Dạ đến đây nữa, nếu trò chơi này thiếu đi hần ta thì thật mất hay đi. Chuông vang lên vài tiếng mới có người nghe máy. Giọng nói trầm ấm của Long Viêm Dạ vang lên trong điện thoại.

"Ai vậy?"

"À, là tôi, Lâm Nha. Long Viêm Dạ, Tiểu Dạ đột nhiên thấy khó chịu, cứ la hét đòi gặp anh, nếu có thời gian thì anh có thể đến đây gặp Tiểu Dạ một chút được không."

Khỏe mới Lâm Nha cong lên, cô đã sớm chuẩn bị cái bẫy này rồi. Chỉ cần Long Viêm Dạ đến thì cô có thể hoàn thành công việc trả thù của mình.

Đúng như dự đoán, vừa nghe thấy Lâm Nha nói Tiểu Dạ khó chịu thì Long Viêm Dạ liền đồng ý đến đó ngay. Sau khi cúp máy, Lâm Nha hài lòng cười sung sướng, đúng là tình cha con nhà, e rằng Long Viêm Dạ đã đoán được thân phận thật sự của Tiểu Dạ rồi. Cô đảo cái bẫy này là muốn nhìn xem Long Viêm Dạ phải chịu đau khổ đến mức nào.

Lâm Nha ngồi trước bàn trang điểm, muốn hóa trang cho mình tươi tắn hơn. Lâm Nha cố gắng lục lại trí nhớ, tỉ mỉ từng đường nét một trên mặt mình, cho đến khi nhìn vào gương thấy hài lòng mới thôi. Cơ hội tối nay có thể là cơ hội để cô đổi trắng thay đen, đòi lại công bằng cho mình. Lâm Nha cười gian xảo.

Long Viêm Dạ dùng tốc độ nhanh nhất đến nhà Tiểu Dạ, vừa vào cửa đã gặp ngay gương mặt được trang điểm cẩn thận của Lâm Nha, Long Viêm Dạ hơi sững lại nhưng không chú ý nhiều lắm. Lâm Nha không nói gì chỉ chỉ vào phòng, ý bảo anh tự mình vào xem Tiểu Dạ. Long Viêm Dạ hiểu ý, gật đầu rồi đi vào.

Lâm Nha rót hai ly rượu đỏ, nhìn thứ chất lỏng màu đỏ trong ly, Lâm Nha rất hưng phấn. Cô và Tiểu Yêu là bạn chơi với nhau khá lâu rồi nên mọi chuyện năm xưa cô đều biết rõ, không ngờ giờ nó lại trở thành vũ khí để cô trả thù.

Một lát sau, Long Viêm Dạ đi ra, Tiểu Dạ ngoài nói nhớ anh ra thì không nói gì nữa. Long Viêm Dạ chỉ biết an ủi Tiểu Dạ vài câu, anh vẫn có chút nghi ngờ không rõ lý do.

Mới có vài ngày thôi mà đứa bé này đã trở nên ít nói đi rất nhiều. Chẳng lẽ vì Tiểu Dạ khó chịu, thôi thì hôm nào anh sẽ bỏ thời gian ra đưa Tiểu Dạ đi bệnh viện khám tổng thể xem sao.

An Tiểu Yêu không có nhà nên Long Viêm Dạ cũng không muốn ở lại lâu, đang chuẩn bị về thì nhìn thấy Lâm Nha đang ngồi trên sofa, quỳ rũ vô cùng. Khuôn mặt được trát một lớp phấn dày cộm, mái tóc dài được uốn xoắn thả ra trông thật quỳ rũ, ánh đèn phòng khách mờ ảo. Nhìn thấy Lâm Nha như vậy, Long Viêm Dạ chợt thấy kinh ngạc, hình ảnh trong trí nhớ tràn về.

"Lâm Nha, cô sao thế?"

"Không có gì, chỉ là thấy hơi buồn thôi. Tôi mời anh uống một ly với tôi, anh có thể nể mặt được không —————"

Lâm Nha mỉm cười, đưa ly rượu lên. Cô biết, An Tiểu Yêu muốn cho Long Viêm Dạ bất ngờ nên không nói cho anh ta biết giờ mình về, nếu điều này mà cô không biết lợi dụng thì cô đúng là con cóc.

Long Viêm Dạ hơi do dự một chút nhưng rồi vẫn ngồi xuống. Sau một khoảng thời gian sống chung, Long Viêm Dạ không còn ghét Lâm Nha nữa, vẫn còn cảm thấy áy náy với Lâm Nha. Lâm Nha nâng ly rượu lên, cạn chén với Long Viêm Dạ, nụ cười có chút buồn buồn.

"Tôi chúc phúc cho anh và Tiểu Yêu, chúc hai người mãi mãi hạnh phúc —————"

"Lâm Nha, tôi —————"

"Đừng nói lời xin lỗi với tôi, thật ra thì anh chẳng có lỗi gì cả. Chỉ vì trong lòng tôi có quá nhiều chuyện nên mới có kết cục như ngày hôm nay thôi."

Lâm Nha khẽ cup đôi mắt xuống, bộ dạng đáng yêu dịu dàng. Khuôn mặt, động tác của cô đều bắt chước một người, đây chính là mục đích cuối cùng của cô.

"Lâm Nha, có tâm sự gì thì cứ nói với tôi. Đừng giấu mãi trong lòng như vậy, sẽ không tốt cho bản thân đâu."

Nhấp một chút rượu, Long Viêm Dạ chăm chăm nói. Nếu như Lâm Nha có khó khăn gì, nhất định anh sẽ cố gắng giải quyết giúp, đây là món nợ mà anh thiếu cô, cho nên đây là cơ hội để anh trả nợ.

Lâm Nha chỉ khẽ lắc đầu, ánh mắt có chút trong sáng, lại có chút mơ màng.

"Có một số chuyện, chỉ sợ cả đời không thể nói ra. Nếu đã lựa chọn giữ im lặng thì vĩnh viễn không thể nói ra, anh thấy đúng không?"

"Lâm Nha, rốt cuộc là có chuyện gì, cô nói đi."

Long Viêm Dạ là người nóng tính, làm việc luôn dứt khoát nên sợ nhất là gặp người cứ ấp a ấp úng. Mặc dù cảm thấy áy náy nhưng khi thấy Lâm Nha cứ định nói rồi lại thôi, thực sự là cho Long Viêm Dạ khó chịu vô cùng. Lâm Nha thấy điều mình muốn đã đạt được khẽ cười trộm nhưng ngoài mặt thì vẫn giả bộ đáng thương.

"Là anh ép em nói nha. Long Viêm Dạ, anh còn nhớ sau một đêm tình, đã có một cô gái trả tiền cho anh chứ? Anh có biết cô gái đó giờ đang ở đâu không?"

"An An————"

Long Viêm Dạ nghẹn ngào gọi tên cô gái đêm đó mà anh vẫn giấu kín trong lòng, anh cũng đã bỏ không ít công sức ra tìm An An. Nhưng sao Lâm Nha lại biết tất cả mọi chuyện đêm đó? Chẳng lẽ cô ấy chính là————

Hình ảnh cô gái đó hiện ra trong đầu Long Viêm Dạ giờ phút này hòa vào làm một với Lâm Nha.

Choang————

Long Viêm Dạ không dám tin vào điều mình thấy, chiếc ly rơi xuống đất, chất lỏng màu đỏ giống như máu bắn ra mọi nơi. Từng chút từng chút chuyện cũ trong quá khứ hiện lên trong đầu Long Viêm Dạ.

Nếu như Lâm Nha không phải An An thì làm sao cô ta biết được chuyện này chứ? Cảm xúc trong lòng Long Viêm Dạ rất hỗn loạn. Nếu Lâm Nha là An An, vậy thì anh phải làm sao, tại sao ngay từ đầu không nói cho anh biết, nếu cô nói ra thì anh đã không đối xử với cô như vậy. Long Viêm Dạ nắm chặt tay lại thành nắm đấm. Mỗi lời nói, mỗi hành động của anh đều được Lâm Nha quan sát thật kỹ.

Lâm Nha vô cùng thông minh và狡 hoạt, cô lập tức nhận ra trong lòng Long Viêm Dạ, An An chiếm một vị trí không nhỏ nha, chắc sẽ không có người nào thay thế được. Đây đúng là một lợi thế quan trọng, chuyện đã qua lâu như vậy rồi nên chắc Long Viêm Dạ không còn nhớ rõ mặt An An nữa rồi, nếu không anh đã không do dự như bây giờ.

"Đây là nguyên nhân mà ngay từ đầu em phản đối chuyện giữa anh và Tiểu Yêu, cũng vì Tiểu Yêu nên em đã không nói ra. Vì chịu không nổi nữa nên em mới nói cho anh biết, anh không cần phải để ý đến đâu————"

Khẽ cúi đầu mình xuống, tuy Lâm Nha nói không cần để ý nhưng cũng chính là ngầm thừa nhận cô chính là An An, chính là người mà Long Viêm Dạ đã mất rất nhiều công sức tìm kiếm. Long Viêm Dạ không dám tin vào tai mình nữa, những chuyện tưởng chừng như vô lý thì giờ nói lại được giải thích vô cùng hợp lý.

Lâm Nha nói không sai, nếu như cô ấy chính là An An, khi biết anh và An Tiểu Yêu ở bên nhau nên đã ra sức ngăn cản. Hơn nữa vì Tiểu Yêu nên cô đã không nói rõ mọi chuyện ra, còn về Tiểu Dạ, Long Viêm Dạ chợt nhớ đến chuyện của Tiểu Dạ.

"An An, Tiểu Dạ là con của em sao?"

Trong thâm tâm Long Viêm Dạ vẫn luôn nghĩ là An Tiểu Yêu nhận nuôi Tiểu Dạ, nếu như Tiểu Dạ là con của Lâm Nha và được Tiểu Yêu nuôi dưỡng thì sẽ rất hợp lý. Về vấn đề mà Long Viêm Dạ hỏi, Lâm Nha đột nhiên thắc mắc không hiểu sao Viêm Dạ lại hỏi vậy? Nhưng Lâm Nha lập tức che giấu kinh ngạc vào trong, cô không thừa nhận và cũng không phủ nhận. (hoang_lien: LVD đại đại ngốc luôn, không nhớ rằng ATY mang thai sao???)

"Anh nghĩ đứa bé Tiểu Yêu nuôi là của ai?!"

Long Viêm Dạ thờ dãi, anh lại càng cảm thấy áy náy hơn.

"An An, xin lỗi. Lúc đầu thật sự anh không biết đó là em, nếu biết anh sẽ không làm vậy————"

"Sẽ không đối xử với em như vậy thật sao? Thật ra thì em đã nói là không sao mà. Mọi chuyện đã qua thì cho qua luôn đi, giờ chỉ vì em quá cô đơn thôi, anh có thể ở bên em như thế này thì những gì em phải chịu bao năm qua cũng rất đáng giá————"

Lâm Nha càng nói càng nhỏ dần, người cũng nhích dần gần bên Long Viêm Dạ. Tất cả mới chỉ là tiết mục mở màn thôi, để có được điều này Lâm Nha đã phải dồn hết tâm trí vào nó.

Từ mái tóc của Lâm Nha tỏa ra mùi thơm, Long Viêm Dạ muốn tránh nhưng không có cách nào. Từ giây phút biết Lâm Nha là An An thì Long Viêm Dạ đã có chút cảm giác với Lâm Nha, ngoài trừ áy náy còn có chút đau lòng nữa. Lâm Nha đi đến bước đường này đều là do anh làm hại, nếu bốn năm

trước anh không ép cô ấy đến bước đường cùng thì chưa chắc cô ấy đã phải chịu nỗi cô đơn như bây giờ, lại còn phải ngã vào lòng một lão già biến thái nữa.

Chỉ cần nghĩ đến những điều anh làm với Lâm Nha, Long Viêm Dạ thầm mắng chửi chính mình. Lâm Nha đâu phải gốc nghiệt, điều cô muốn đâu chỉ có thể này, Lâm Nha đã hiểu quá rõ tâm tư của Long Viêm Dạ rồi, cô hơi nhích ra một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tìm Chồng Của Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: QUYỀN RŨ

Lâm Nha lấy lui làm tiến, hiệu quả thấy ngay lập tức, Long Viêm Dạ suy nghĩ một chút rồi chủ động ngồi dịch gần Lâm Nha hơn một chút. Long Viêm Dạ hơi đau lòng, trong thâm tâm vẫn cho rằng Lâm Nha là An An, cô đã vì anh mà sinh đứa bé ra.

"An An, nếu em không cần lời xin lỗi của anh thì anh sẽ không nói nữa. Nhưng anh hi vọng em cho anh một cơ hội để bù đắp lại, chỉ cần em mở lòng, cái gì anh cũng đồng ý hết."

"Anh nói có thật không?"

Lâm Nha nhẹ nhàng hỏi, giọng nói của cô lọt vào tai Long Viêm Dạ thì như đang làm nũng, hơi thở ấm áp của cô làm cho Long Viêm Dạ khẽ rung mình. Long Viêm Dạ thật lòng muốn bù đắp nên trước câu hỏi của Lâm Nha, anh không nghĩ ngợi gì liền gật đầu một cái.

"Nói đi, chỉ cần em nói, anh nhất định sẽ đồng ý."

"Vậy thì tốt, em muốn chúng ta thân mật một lần nữa, chỉ một lần thôi —————"

Giọng nói nhẹ nhàng của Lâm Nha nói ra những lời này giống như một trái bom nổ tung giữa hồ vậy. Long Viêm Dạ đang ngồi trên ghế cũng phải đứng bật dậy, anh không ngờ Lâm Nha lại đưa ra yêu cầu này với anh. Long Viêm Dạ rất khó xử, trong đầu lập tức xuất hiện ý muốn phản đối yêu cầu này.

"Không được —————"

"Vậy sao vừa rồi anh còn nói, cái gì mà chỉ cần em nói ra anh cũng đồng ý? !"

Lâm Nha cong môi lên, ánh mắt đầy uất ức. Quả nhiên chỉ nói thôi không đủ, xem ra cô cần phải thêm chút xúc tác vào nữa. Tay Lâm Nha nhẹ nhàng đặt lên vai Long Viêm Dạ, ánh mắt dịu dàng nhưng chứa đựng chút ảm ức.

"Thật ra thì em biết anh đang lo lắng điều gì. Em cũng không muốn làm tổn thương Tiểu Yêu đâu, nhưng mọi chuyện đến hôm nay sẽ kết thúc, chẳng lẽ anh vẫn từ chối lời đề nghị của em sao? Em chỉ xin anh đêm nay thôi, còn những cái khác đều không quan trọng, em sẽ không nói cho Tiểu Yêu biết, và sẽ không dây dưa với anh nữa. Nếu em muốn quần lấy anh thì cũng đâu phải chờ đến tận hôm nay, đúng không nào? Em đều nghĩ cho anh, cũng hi vọng anh có thể nghĩ cho em một chút, em đã cô đơn quá lâu rồi, chỉ muốn có một chút hơi ấm thôi, chẳng lẽ yêu cầu nhỏ này của em anh cũng không thể thỏa mãn em sao?"

Lâm Nha giả bộ đáng thương, khép mắt lại, nhìn cô lúc này rất động lòng người. Đôi tay Lâm Nha trên vai Long Viêm Dạ bắt đầu di chuyển, giống như vuốt ve, cũng giống như nắn nỉ khiến Long Viêm Dạ có chút dao động.

Lâm Nha nói không sai, cô ấy đã quá cô đơn. Nhưng hơi ấm của anh không thể cho ai nữa, nếu làm như vậy mà để An Tiểu Yêu biết được thì cô ấy sẽ nghĩ mình là loại người gì đây? Nhưng anh đã mất công tìm kiếm An An rất lâu, giờ gặp lại cảm thấy áy náy và đau lòng, cô ấy trở nên thế này là do anh gây ra.

Tất cả cảm xúc đan xen vào nhau, bao quanh lấy Long Viêm Dạ làm anh không thể mở miệng để từ chối yêu cầu của Lâm Nha. Lâm Nha thấy Long Viêm Dạ bắt đầu dao động, trong lòng cảm thấy vui sướng, chỉ cần thêm một bước, một bước nữa thôi thì cô sẽ thành công. Lâm Nha quyết định rên sát lúc còn nóng nên cả người dựa vào Long Viêm Dạ.

"Chỉ đêm nay thôi, sau đó anh vẫn là anh, em vẫn là Lâm Nha, giữa hai chúng ta sẽ không còn quan hệ nào khác nữa. Em sẽ đứng bên ngoài chúc phúc cho anh, còn Tiểu Dạ thì giao lại cho anh chăm sóc —————"

Lâm Nha rất láu cá, cô chưa từng thừa nhận mình là mẹ đẻ của Tiểu Dạ, nhưng lời nói này của cô đã làm cho đầu óc Long Viêm Dạ hỗn loạn. Long Viêm Dạ nghĩ Lâm Nha đã vì anh mà sinh ra Tiểu Dạ, vừa nghĩ đến điều này Long Viêm Dạ muốn chấp nhận yêu cầu của Lâm Nha nhưng chút lý trí còn lại vẫn còn đủ mạnh để ngăn anh lại.

Hai cơ thể cọ xát vào nhau nhưng Long Viêm Dạ vẫn chưa có ý định đầu hàng. Lâm Nha không nói gì nữa, vòng tay ôm lấy lưng Long Viêm Dạ, đôi môi cô cũng tiến lại bên tai anh, đột nhiên cô ngậm lấy vành tai Long Viêm Dạ. Cả người Long Viêm Dạ run lên, ngọn lửa trong lòng anh bùng cháy. Long Viêm Dạ không có đẩy Lâm Nha đang như con rắn quấn quanh người anh. Long Viêm Dạ không kiềm chế nổi dục vọng trong người mình, vòng

tay ôm lấy Lâm Nha.

Lâm Nha là một cao thủ tình trường, biết rất rõ những chỗ nhạy cảm trên người đàn ông, tay cô di chuyển trên người Long Viêm Dạ, từng chút thiêu đốt con người Long Viêm Dạ. Long Viêm Dạ không còn khả năng để chống lại phản ứng sinh lý của mình, đôi môi áp lên môi Lâm Nha.

Răng môi giao nhau, hô hấp của hai người cũng dồn dập hơn, Lâm Nha ôm chặt lấy cổ Long Viêm Dạ, đem cơ thể mình dán sát vào anh.

Hơi thở đầy mập mờ bay khắp căn phòng, chiếc ly rượu trên bàn cũng rơi xuống vỡ tan lúc nào không ai hay biết. Cũng không biết bây giờ ai mới là người quyến rũ ai, ai dụ dỗ ai nữa, tất cả đều rất tự nhiên, thuận nước đẩy thuyền, ngọn lửa dục vọng thiêu đốt Long Viêm Dạ và Lâm Nha.

Long Viêm Dạ ôm Lâm Nha vào phòng ngủ, căn phòng này trước đây là nơi vui vẻ giữa anh và Tiểu Yêu, cái giường này là nơi Long Viêm Dạ và Tiểu Yêu ân ái mặn nồng. Mọi thứ vẫn còn nguyên nhưng người đã thay đổi, lý trí của Long Viêm Dạ đã bị dục vọng thiêu đốt, hành động của anh chỉ là thỏa mãn nhu cầu sinh lý mà thôi.

Nằm trên giường mềm mại, Lâm Nha không để Long Viêm Dạ cởi đồ mình ra, cô chủ động nằm lên người Long Viêm Dạ, hôn mọi nơi trên cơ thể anh. Quần áo trên người Long Viêm Dạ, từng cái một bị Lâm Nha cùng miệng cởi ra, kỹ thuật này làm sao Tiểu Yêu có thể đạt được cơ chứ, Lâm Nha đã làm cho Long Viêm Dạ chìm trong dục vọng.

Từng giây trôi qua, Lâm Nha tính toán thời gian. Bây giờ chắc máy bay đã hạ cánh rồi, An Tiểu Yêu đã lên xe về nhà, và giờ thì chắc chắn đang ở dưới nhà rồi —————

Lâm Nha bắt đầu cởi đồ mình ra, từng thứ một được bung ra, lộ ra cơ thể mà Long Viêm Dạ đang khao khát. Làn da mịn màng, trắng trẻo, còn tỏa ra mùi thơm mê lòng người, Long Viêm Dạ không thể nhịn nổi nữa, lật Lâm Nha nằm xuống người anh —————

An Tiểu Yêu vừa vào cửa, hành lý còn chưa kịp đặt xuống đất thì nghe thấy những âm thanh kỳ quái từ phòng ngủ của cô phát ra. Âm thanh này đã không còn xa lạ với cô, nhưng sao lại làm chuyện đó trong phòng ngủ của cô chứ? Chẳng lẽ Lâm Nha dẫn trai về nhà ư? An Tiểu Yêu đặt ra hàng loạt câu hỏi.

Nghĩ đến khả năng này, mặt An Tiểu Yêu đỏ lên. Lâm Nha đã một mình quá lâu rồi, nếu cô ấy có đưa bạn trai về thì cô cũng sẽ không trách, nhưng mà Tiểu Dạ còn đang ngủ ở phòng bên cạnh mà hai người bọn họ lại có thể phát ra những âm thanh lớn như thế, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển sinh lý sau này của Tiểu Dạ mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tìm Chồng Của Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: NỖI GIẬN

Tiểu Yêu bỏ hành lý xuống, đi vào phòng của Tiểu Dạ. Nhưng vừa mới đi đến cửa phòng thì An Tiểu Yêu nghe thấy âm thanh quen thuộc, cô sao có thể quên đi âm thanh này chứ, vĩnh viễn không thể nào quên, đó chính là người mà cô mới xa có mấy ngày, âm thanh của Long Viêm Dạ phát ra. An Tiểu Yêu không dám tin vào tai của mình nữa.

Tại sao Long Viêm Dạ lại có mặt ở đây vào đêm hôm thế này? Không phải anh đã đồng ý quay về nhà họ Long sống rồi sao? Trái tim đập thình thịch, An Tiểu Yêu thả tay mình đang nắm lên chốt cửa phòng Tiểu Dạ ra, bước đi thật nhẹ nhàng về phòng ngủ của cô. An Tiểu Yêu trong lòng thầm cầu nguyện. Ngàn vạn lần sự thật đừng như cô đang nghĩ.

Nhưng khi An Tiểu Yêu đẩy cửa vào thì hoàn toàn tuyệt vọng. Dưới ánh sáng mờ ảo, một đôi nam nữ đang dây dưa với nhau trên giường, lưng người nam chày đầy mồ hôi, trên vai trái có một vết bớt màu đỏ, dù An Tiểu Yêu muốn quên nó cũng không có cách nào loại ra khỏi đầu.

Đây không phải là Long Viêm Dạ thì còn có thể là ai chứ?

An Tiểu Yêu cảm thấy mọi thứ quay cuồng, không biết lần này người con gái nằm dưới Long Viêm Dạ là ai đây? Nhìn cảnh này làm An Tiểu Yêu nhớ lại chuyện bốn năm về trước, trái tim như bị ai bóp chặt lấy, sự tức giận trong lòng An Tiểu Yêu đã đạt đến cực hạn rồi. Không nhắc lại chuyện trước đây, nhưng giờ Long Viêm Dạ luôn miệng nói sẽ đối xử tốt với cô cả đời, vậy mà mới vắng mặt có mấy ngày anh đã dính lấy cô gái khác, lại còn làm chuyện đó trên chính chiếc giường của cô, đây đúng là nỗi nhục lớn nhất mà cô phải hứng chịu.

An Tiểu Yêu nhìn thấy cái ô ở cạnh cửa, không nghĩ ngợi gì, An Tiểu Yêu liền cầm ô rồi tiến về phía giường —————

Bóp bóp —————

Chiếc ô cứ vung lên rồi hạ xuống, An Tiểu Yêu điên cuồng mà đánh, dùng toàn bộ sức lực mà đập ô xuống hai người trên giường. Đây chính là hận ư? Bị người mình yêu thương nhất phản bội, sự tin tưởng vào người mình yêu bị anh ta giẫm đạp lên, ở trên chính chiếc giường ngủ của mình ôm ấp cô gái khác. An Tiểu Yêu hận Long Viêm Dạ, chỉ muốn đánh cho anh ta chết đi mới hả giận.

Toàn bộ tức giận bao lâu nay trút ra hết, sau khi bị An Tiểu Yêu đánh, Long Viêm Dạ từ trên người Lâm Nha nhảy xuống. Sao tình huống này lại bị An Tiểu Yêu bắt gặp chứ, Long Viêm Dạ che đầu mình, lo sợ tránh né cái ô trên tay An Tiểu Yêu.

"Tiểu Yêu, em đừng đánh nữa, hãy nghe anh giải thích, được không ——"

Long Viêm Dạ vừa ôm đầu vừa xin tha thứ, nhưng lời nói của Long Viêm Dạ gần như không lọt vào tai An Tiểu Yêu một chữ nào. Vào lúc này, An Tiểu Yêu không muốn nghe thấy điều gì cả, trong đầu chỉ chứa tức giận và trái tim rỉ máu thôi.

Long Viêm Dạ thì tránh né còn Lâm Nha chỉ kéo chắn che người, chờ đợi kết quả cuối cùng. Đã sớm tính toán từ trước, nếu An Tiểu Yêu không xuất hiện thì không phải cô đã hi sinh vô ích ư? Nhưng Lâm Nha không lộ sự đắc thắng của mình ra bên ngoài, cô giả vờ hoảng sợ khi thấy An Tiểu Yêu.

Có người vào trong chốn, Lâm Nha lặng lẽ nhìn trận chiến giữa An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ. Lâm Nha làm như vậy, An Tiểu Yêu sẽ hết tình cảm với Long Viêm Dạ, và cô cũng trả thù được những gì mà Long Viêm Dạ đã làm với cô trong suốt bốn năm qua.

An Tiểu Yêu đã hết sức nên ném chiếc ô đi, ngồi thụp xuống sàn nhà mà khóc. Rốt cuộc Long Viêm Dạ là người đàn ông như thế nào đây, tại sao có thể đùa dòn với tình yêu của cô, hết lần này đến lần khác làm tổn thương cô? Long Viêm Dạ là một tên đàn ông vô liêm sỉ, không đang để mình yêu, lại càng không đáng để mình hi sinh.

Chuyện cũ cùng với chuyện hôm nay, An Tiểu Yêu sao không đau lòng chứ. Dùng mọi cách để dỗ dành cô, vì cái gì mà lại tiếp tục làm tổn thương cô chứ? Long Viêm Dạ, anh xuất hiện thêm nữa làm gì, để cuối cùng làm cho An Tiểu Yêu tôi phải đau đớn thế này, trái tim như vỡ nát ——

"Tiểu Yêu, em hãy nghe anh giải thích đi mà ——"

Thấy An Tiểu Yêu ngồi khóc, Long Viêm Dạ vội vàng mặc quần vào. Long Viêm Dạ rất muốn an ủi An Tiểu Yêu nhưng tay anh vừa chạm vào người cô thì An Tiểu Yêu liền hất tay anh ra.

"Long Viêm Dạ, đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của anh động vào người tôi ——"

"Tiểu Yêu, tớ xin lỗi ——"

Lâm Nha không cho Long Viêm Dạ tiếp tục nói thêm gì nữa, cô nhẹ nhàng mở miệng. An Tiểu Yêu ngược đôi mắt ngập tràn nước lên, lúc này cô mới phát hiện ra người nằm trên giường lại chính là người bạn tốt của cô, con tức giận trong lòng lại trở dậy, suýt nữa thì cô không chống đỡ nổi mà ngất đi.

Ngón tay run run chỉ vào Lâm Nha, An Tiểu Yêu không thể tin vào điều trước mắt.

"Lâm, Lâm Nha? ! Làm sao có thể? Tại sao có thể là cậu chứ ——"

Thực sự không thể chịu nổi đã kích lớn như vậy, An Tiểu Yêu lại gục đầu vào đầu gối mà khóc. Một người là người đàn ông cô yêu sâu đậm, một người là bạn tốt duy nhất của cô, làm sao cô có thể chịu nổi sự thật này? Cô còn có thể làm gì, còn có thể làm gì nữa đây? !

Đầu óc An Tiểu Yêu hỗn loạn, chỉ biết khóc thật to. Không khí như không còn đủ để thở nữa, An Tiểu Yêu cảm giác như mình sắp ngạt thở đến nơi rồi. Lâm Nha và Long Viêm Dạ? ! Dù có thông minh đến mấy thì An Tiểu Yêu cũng không thể nghĩ đến chuyện Long Viêm Dạ lại ở cùng với Lâm Nha, đây đúng là một nỗi nhục lớn.

"Mấy người, có phải mấy người coi tôi như con ngốc không hả? Có phải không? Các người đi cho tôi, ra khỏi đây cho tôi ngay ——"

An Tiểu Yêu không chịu nổi nữa, không còn muốn gặp lại hai con người này nữa. Không còn nghĩ đến chuyện Tiểu Dạ ở phòng bên cạnh có nghe thấy hay không, An Tiểu Yêu chỉ muốn đuổi họ đi. An Tiểu Yêu đứng dậy, kéo chắn Lâm Nha ra, chỉ tay vào Long Viêm Dạ và Lâm Nha, muốn bọn họ lập tức cút khỏi nhà mình.

"Tiểu Yêu, xin lỗi ——"

Lâm Nha cúi đầu xuống, nhưng không có giải thích bất kỳ điều gì với An Tiểu Yêu cả. Đây là kết quả mà cô muốn, không nói gì cả, Lâm Nha lặng lẽ mặc quần áo vào. Lần này thì Long Viêm Dạ không có cách nào mà cứu vãn nữa rồi. Nếu trong lòng anh ta chỉ có mình An Tiểu Yêu thì đã không bị mắc bẫy của cô.

Chuyện đã xảy ra như vậy, chỉ có thể nói, Long Viêm Dạ không xứng đáng với An Tiểu Yêu mà thôi!

Lâm Nha sau khi kết luận điều đó, lên nhìn Long Viêm Dạ đang đứng chết chần ở bên cạnh. Cả người Long Viêm Dạ cứng đờ giống như pho tượng, mắt nhìn An Tiểu Yêu đang khóc. Lâm Nha khẽ cười trộm ——

Sau khi Lâm Nha xuống giường, An Tiểu Yêu như nổi điên mà chạy tới, đem mọi thứ trên giường vứt đi. Những thứ này đều bẩn rồi, An Tiểu Yêu không muốn nhìn thấy chúng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tim Chồng Của Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: HẾT HI VỌNG

An Tiểu Yêu xé rách mọi thứ trên giường, tóc tai rối bù, đôi mắt đỏ ngầu, nước mắt rơi đầy trên gương mặt. Long Viêm Dạ nhìn thấy An Tiểu Yêu như vậy cảm thấy rất đau lòng.

"Tiểu Yêu, em đừng như vậy mà——"

Bốp——

An Tiểu Yêu không hề báo trước giờ tay tát thẳng vào mặt Long Viêm Dạ. Bây giờ An Tiểu Yêu đang rất hận, không biết phải làm thế nào mới tốt thì Long Viêm Dạ lại cố tình chường cái mặt ra làm gì chứ. An Tiểu Yêu chỉ muốn làm cho hai người bọn họ lập tức biến khỏi tầm mắt cô mà thôi.

Lần phá bội này so với trước kia làm cho An Tiểu Yêu càng khó chịu hơn, cô không chịu nổi nữa rồi, phải rời khỏi nơi này, ở lại đây cô sẽ không thể thở nổi. An Tiểu Yêu nhìn hai người vẫn đang đứng im trong phòng, cuối cùng cảm thấy không khí quá ngột ngạt không thở nổi nên quay lưng bỏ ra ngoài.

Bọn họ không đi, vậy thì cô đi!

Long Viêm Dạ nhìn thấy An Tiểu Yêu như vậy, cũng không còn quan tâm đến bất kỳ điều gì nữa, nhanh tay kéo An Tiểu Yêu lại. Lúc này Lâm Nha mới nhẹ nhàng đến bên cạnh An Tiểu Yêu, cô biết rất rõ bây giờ An Tiểu Yêu đang rất tức giận nhưng không phải tức cô mà là đang giận Long Viêm Dạ kia cơ.

"Tiểu Yêu, chúng tớ sẽ đi. Cậu ở lại chăm sóc cho Tiểu Dạ thật tốt nha ——"

"Không cần phải lo!"

An Tiểu Yêu chẳng buồn liếc mắt nhìn Lâm Nha lấy một cái, dù sao đây cũng đã từng là người bạn của cô, vậy thì chỉ có thể tự trách mình có mắt như mù mà thôi. Lâm Nha ở đây là ý định của cô, cô đã dẫn sói vào nhà của chính mình rồi, nếu lúc đó Long Viêm Dạ kiên định một chút thì có lẽ cô đã không bị rơi vào cảnh này!

An Tiểu Yêu cố gắng hắt hay Long Viêm Dạ ra, tay lau đi nước mắt trên khóe mi của chính mình. Đủ rồi, cô đã chịu quá đủ rồi! Nếu như những chuyện của bốn năm chỉ là hiểu nhầm thì bây giờ thấy cảnh này An Tiểu Yêu đã hoàn toàn mất hết hi vọng rồi. An Tiểu Yêu chỉ tay về phía cánh cửa, lý trí cũng đã quay về.

"Long Viêm Dạ, lập tức đi đi cho khuất mắt tôi. Nếu như anh còn có chút tự trọng thì đừng để tôi phải nói những lời khó nghe mới chịu đi ——"

An Tiểu Yêu cố gắng gỡ chiếc nhẫn cầu hôn của Long Viêm Dạ trên ngón áp út của mình. Chiếc nhẫn lạnh lẽo nằm trên tay An Tiểu Yêu, cô đưa ném nó lên người Long Viêm Dạ. Chiếc nhẫn đập vào người Long Viêm Dạ rồi rơi xuống sàn nhà tạo ra âm thanh chói tai, nó lăn mấy vòng rồi nằm im dưới gầm giường.

Trái tim Long Viêm Dạ gần như chết lặng, hành động này của Tiểu Yêu đã nói rõ quyết tâm của An Tiểu Yêu. Bao nhiêu lời muốn nói Long Viêm Dạ đành nuốt vào trong, chỉ biết cắn chặt răng, lặng lẽ rời khỏi căn nhà ——

Lâm Nha khẽ mỉm cười, với tay lấy hành lý của mình đi theo sau Long Viêm Dạ. Thật ra thì không nhất định cô phải đến sống chung với Long Viêm Dạ nhưng chỉ cần cô đi cùng Long Viêm Dạ ra khỏi đây thì chắc chắn sẽ làm cho An Tiểu Yêu hiểu lầm, cơ hội tốt như vậy sao Lâm Nha lại có thể bỏ qua vô ích chứ.

Đôi câu nam nữ này cuối cùng thì cũng đi! Căn phòng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, An Tiểu Yêu dựa vào tường rồi từ từ ngồi xuống. Không kìm nổi nước mắt nữa, nó chảy ra như vỡ đê, úp mặt vào đầu gối mà khóc, toàn thân An Tiểu Yêu không còn chút sức nào nữa. An Tiểu Yêu thầm than số phận không công bằng, than thở cảnh ngộ của mình ——

Một đôi tay bé nhỏ xoa nhẹ lên mái tóc An Tiểu Yêu, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy An Viêm Dạ đang mở tròn đôi mắt nhìn mình, đôi mắt ngây thơ nhưng chất chứa sự chín chắn của người lớn và u buồn. Về mặt Tiểu Dạ đầy lo lắng.

"Mẹ, mẹ đừng khóc nữa được không? Tiểu Dạ sẽ ngoan ngoãn, mẹ nín đi nha ——"

Đôi tay mũm mĩm nhỏ nhắn không ngừng lau nước mắt trên mặt An Tiểu Yêu, Tiểu Dạ không nói cho An Tiểu Yêu biết chuyện mình bị Lâm Nha đánh đập, giờ cậu rất lo lắng cho mẹ và muốn biết vì sao mẹ lại khóc? Thật ra vừa nãy ở trong phòng ngủ bên cạnh, Tiểu Dạ cũng có nghe được cuộc cãi vã nhưng vì Lâm Nha vẫn còn trong đó nên cậu không dám ra khỏi phòng. Sau khi biết chỉ còn cậu với mẹ trong nhà, Tiểu Dạ mới dám rón rén ra khỏi phòng, chạy đến bên mẹ.

"Tiểu Dạ ——"

Mắt An Tiểu Yêu ngấn lệ, hình ảnh Tiểu Dạ trước mặt bị nước mắt làm nhòe đi nhưng cô vẫn nhận ra Tiểu Dạ đã gầy hơn trước rất nhiều. Tiểu Yêu tự trách mình không xứng đáng làm mẹ, không thể cho Tiểu Dạ một gia đình hoàn chỉnh, cô cũng đã không quan tâm nhiều tới Tiểu Dạ.

An Tiểu Yêu càng nghĩ càng đau lòng, ôm chặt lấy Tiểu Dạ, khóc thật to—————

Những giọt nước mắt chảy ra như rửa trôi đi những ám ức, thổi bay đi tất cả hèn yếu trong lòng. Giờ cô không có Long Viêm Dạ nhưng không phải vẫn còn có Tiểu Dạ bên cạnh sao? Cô không có tình yêu nhưng còn có tình thân mà. An Tiểu Yêu vẫn nhớ lần trở về Canada ba cô đã nói những gì, cô chợt thấy hạnh phúc, khuôn mặt dịu dàng của An Ba,

Mặc kệ bây giờ trời có sập xuống thì chỉ cần có Tiểu Dạ ở bên cạnh thì cô sẽ có đủ dũng khí bước tiếp. An Tiểu Yêu suy nghĩ một chút rồi đứng dậy, bế Tiểu Dạ đi thu dọn đồ đạc lại. Dù sao Tiểu Dạ vẫn chỉ là đứa bé bốn tuổi nên không thể hiểu hết mọi chuyện nên khi thấy mẹ cậu vội vàng thu dọn hành lý thì Tiểu Dạ cảm thấy tò mò.

"Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?"

"Bảo Bảo ngoan! Mẹ sẽ dẫn con đi khỏi đây nha. Chúng ta sẽ về với ông ngoại, sau này mẹ sẽ chăm sóc cho con thật tốt!"

An Tiểu Yêu xoa xoa đầu Tiểu Dạ, đã không còn hi vọng nữa thì cô rời khỏi đây thôi. Cứ nghĩ rằng có thể hạnh phúc nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng mà thôi, chỉ là cô tự mình tưởng tượng thôi. Thì ra bản tính con người không thể thay đổi được, vì tương lai Tiểu Dạ, An Tiểu Yêu không thể không rời khỏi nơi đau khổ này.

Khóc thì cũng khóc rồi, cãi nhau cũng đã cãi rồi, mọi chuyện cũng đã chấm hết. Không còn muốn truy cứu chuyện này nữa, mọi thứ ở đây đã không còn điều gì quan trọng với An Tiểu Yêu nữa —————

Dưới cầu thang tối om có một bóng người lặng lẽ ngồi đó. Hết điều này lại đến điều thuốc khác được rút ra, mọi chuyện đều là tự bản thân gây ra nhưng anh, Long Viêm Dạ sẽ không để mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn đâu.

Long Viêm Dạ không có đi đâu cả, sau khi ra khỏi căn hộ của Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ liền trốn trong dưới cầu thang này. Không biết vì sao nhưng Long Viêm Dạ luôn cảm thấy lo sợ, khi thấy Lâm Nha rời đi, Long Viêm Dạ liền cảm thấy có điều gì đó khó hiểu nhưng giờ anh không có tâm trạng mà nghĩ đến điều này, mọi tâm tư của anh giờ chỉ có An Tiểu Yêu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tìm Chông Của Mẹ Hồ Đồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: XIN EM THA THỨ

An Tiểu Yêu vừa lau nước mắt, vừa thu dọn hành lý, còn An Niệm Dạ thì ngồi ngoan ngoãn một bên nhìn mẹ dọn dẹp, trong cái đầu nhỏ bé đang suy nghĩ xem có nên nói sự thật cho mẹ biết không, dù sao trong lòng cậu Lâm Nha là người vô cùng đáng sợ. Phải mất một lúc, Tiểu Dạ mới nhẹ nhàng đến sau lưng An Tiểu Yêu, giọng tay kéo kéo áo An Tiểu Yêu.

"Mẹ, Tiểu Dạ có chuyện muốn nói."

"Bảo Bảo ngoan, con chờ mẹ một chút nữa nha, mẹ dọn sắp xong rồi."

Trong đầu An Tiểu Yêu giờ chỉ nghĩ đến sự phản bội của Long Viêm Dạ, vì vậy không có tâm tư mà nghe Tiểu Dạ nói. Đối với An Tiểu Yêu thì một đứa bé sẽ không có chuyện gì quá quan trọng để nói cả. An Niệm Dạ chép miệng, đứng sau lưng An Tiểu Yêu nói ra hết những oan ức của mình mấy ngày qua.

"Mẹ, chúng ta không dọn đi có được không? Tiểu Dạ thấy, chú không làm gì sai cả, di Lâm Nha mới là người xấu. Di ấy cố tình làm thế —————"

"Tiểu Dạ chưa thể hiểu hết được chuyện người lớn đâu, thôi con đừng nói lung tung nữa nha?"

"Sao con lại không hiểu chứ? Mẹ, mẹ không biết đâu, di Lâm Nha là người xấu. Mỗi khi mẹ không ở nhà là di ấy lại lôi con ra mà đánh mắng, không cho con ra khỏi phòng, còn không cho con ăn cơm để con bị đói bụng nữa, nếu mẹ không tin thì nhìn đi—————"

Tiểu Dạ vừa kể vừa khóc, kéo tay áo lên để cho An Tiểu Yêu xem những vết thương trên người mình. Nhìn những vết thương trước mắt, An Tiểu Yêu choáng váng đầu óc, trên người đứa con bảo bối của cô đầy vết tím bầm trên làn da trắng, chúng đều do bàn tay Lâm Nha tạo ra sao?

An Tiểu Yêu không dám tin, quần áo trên tay Tiểu Yêu rơi xuống sàn nhà, cảm giác đau như chính mình bị đánh vậy. An Tiểu Yêu ôm chặt lấy Tiểu Dạ, khóc nức nở. An Tiểu Yêu không bao giờ có thể nghĩ đến chuyện này, Lâm Nha là con người độc ác đến thế, nếu cô ta lên giường với Long Viêm Dạ thì An Tiểu Yêu chỉ hận mình đã dẫn sói về nhà mà thôi, nhưng giờ nhìn những vết thương đầy trên người Tiểu Dạ, cô thực sự không biết phải nói gì.

Tại sao Lâm Nha lại có thể làm thế với Tiểu Dạ? Từ trước tới giờ cô luôn thật lòng đối tốt với Lâm Nha, tại sao cô ta có thể thừa lúc cô không có ở nhà mà đánh con trai bảo bối của cô chứ? An Tiểu Yêu rất đau lòng. Với tay lấy điện thoại bên cạnh, bấm số của Lâm Nha nhưng chuông vang lên một lúc mà không ai nghe máy.

An Tiểu Yêu đành phải cắt điện thoại đi, ôm Tiểu Dạ vào lòng. Cô không phải là một người mẹ tốt, sao có thể để cho Tiểu Dạ bị đánh ra nông nỗi này mà không hề biết gì, lần đầu tiên trong đời An Tiểu Yêu biết hận thù ai đó đến tận xương tủy là như thế nào. Điều này so với chuyện của Long Viêm Dạ hoàn toàn khác nhau, đây là cảm giác đau đớn và lo lắng.

"Bảo Bảo, mẹ đưa con đi đến nơi khác sống nha? Chúng ta không cần phải ở lại nơi này nữa. Về sống với ông ngoại, ông sẽ bảo vệ mẹ con mình"

"Mẹ, chú không xấu, chú là người tốt"

An Niệm Dạ ôm lấy cổ An Tiểu Yêu, trên khuôn mặt trẻ con vẫn còn hai hàng nước mắt. Nhưng nói gì thì nói Tiểu Dạ cũng không muốn cùng An Tiểu Yêu bỏ đi được, trong trái tim cậu đã lưu luyến không muốn rời xa Long Viêm Dạ mất rồi.

An Tiểu Yêu khẽ nhủ mày, cô không thể tiếp tục ở lại đây được. Có lẽ Long Viêm Dạ bị oan, nhưng chuyện anh và Lâm Nha lên giường với nhau là sự thật không thể thay đổi được, cô không muốn lại phải đau lòng vì người đàn ông này nữa, đây là cơ hội cuối cùng cô cho anh nhưng anh không biết trân trọng thì cô cần gì phải lưu luyến nữa? !

Qua bao nhiêu năm trải qua sóng gió, An Tiểu Yêu đã không còn ngây thơ như xưa nữa, bây giờ cô đã trưởng thành suy nghĩ thấu đáo hơn rồi. An Tiểu Yêu không nói gì thêm nữa, một tay kéo vali hành lý một tay bế Tiểu Dạ đi xuống dưới nhà.

Bụp

Trong bóng tối tại một chỗ rẽ, một bàn tay to cùng mùi hương quen thuộc túm lấy tay An Tiểu Yêu. Đôi mắt Long Viêm Dạ đỏ ngầu, khuôn mặt một mối, tay kéo An Tiểu Yêu lại, trong mắt chứa đầy hối hận và áy náy.

"Tiểu Dạ, anh sai rồi. Em hãy tha thứ cho anh lần này được không, anh xin em"

"Tha thứ? ! Hừ hừ, Long Viêm Dạ, sao anh còn không biết xấu hổ mà làm tổn thương tôi hết lần này đến lần khác hả? Chẳng lẽ anh không có tim sao? Nếu đôi lại anh là tôi, anh có thể tha thứ được không? Buông tay đi, tôi đã nói rõ rồi, không bao giờ muốn gặp lại anh nữa, mau buông tay ra"

An Tiểu Yêu lạnh lùng nói, mỗi một câu như con dao nhọn đâm thẳng vào trái tim Long Viêm Dạ. Nỗi đau này không thể nói thành lời, Long Viêm Dạ biết lần này An Tiểu Yêu đã rất quyết tâm nên càng lo sợ.

Rụp

Người đàn ông cao một mét bảy đã quỳ gối trước mặt An Tiểu Yêu, ngoài cách này ra Long Viêm Dạ không biết dùng cách nào để xin lỗi An Tiểu Yêu cả. An Tiểu Yêu giật mình, cô không thể ngờ được Long Viêm Dạ lại làm vậy, nhưng An Tiểu Yêu vẫn tỏ ra cứng cỏi không chút mềm lòng.

"Tránh ra"

"Tiểu Yêu, anh cầu xin em. Là anh có nỗi khổ trong lòng nên không thể không làm vậy, cầu xin em hãy tha thứ cho anh"

"Không thể không làm? ! Long Viêm Dạ, anh có nỗi khổ gì, anh nói ra đi. Nếu như tôi cũng lên giường với người đàn ông khác rồi cũng nói không thể không làm vậy nha, tôi rất muốn biết vì cái gì mà anh không thể không làm"

An Tiểu Yêu cười khẩy một cái, chỉ vài câu nói này của Long Viêm Dạ mà cô đang mềm lòng vì hành động của anh trở nên cứng rắn hơn.

"Anh biết Tiểu Dạ không phải con ruột của em, nhưng em yên tâm, nó là con trai anh nên dù thế nào thì anh cũng sẽ đối tốt với hai mẹ con em"

"Nói láo! Anh đang nói cái quái gì vậy, anh nói lại lần nữa xem nào"

Đã lâu rồi An Tiểu Yêu chưa có ý nghĩ muốn đánh ai cả, nhưng lúc này bị Long Viêm Dạ làm cho trối dậy rồi. Đúng là nói xằng nói bậy, cô đã phải ngâm đắng nuốt cay, mang thai chín tháng mười ngày mới sinh ra Tiểu Dạ, vậy mà Long Viêm Dạ dám mở miệng nói Tiểu Dạ không phải con ruột của cô sao? !

Tiểu Dạ không phải do cô sinh ra, chẳng lẽ giống Tôn Ngộ Không chui từ đá mà ra sao? An Tiểu Yêu càng nghĩ càng tức điên lên, cầm vali trong tay đập vào người Long Viêm Dạ, anh không tránh cũng không đỡ mà cắn răng chịu trận.

"Tiểu Yêu, em hãy tha thứ cho anh đi mà. Dù sao Lâm Nha cũng là mẹ ruột của Tiểu Dạ, anh biết em có điều khó nói nhưng xin em hãy tin anh, anh rất chân thành."

"Lâm Nha? Lại là Lâm Nha. Long Viêm Dạ, anh đi mà tìm Lâm Nha nhà anh đi, nhưng tôi muốn nói cho anh điều này. Tiểu Dạ là con ruột tôi, con là do tôi trải qua đau đớn mà sinh ra, những lời vô liêm sỉ của anh hãy giữ lại mà đi nói với Lâm Nha ý, đừng có mà làm phiền tôi"

An Tiểu Yêu chịu hết nỗi Long Viêm Dạ rồi, không muốn đôi co dài dòng với anh ta nữa. An Tiểu Yêu cũng không thèm nhặt va li hành lý nằm trên đất lên, cứ thế bế Tiểu Dạ đi qua Long Viêm Dạ đến thang máy

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tìm Chồng Của Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98: TÌM LÂM NHA

Điên rồi! Mọi người trên thế giới này điên hết rồi!

An Tiểu Yêu dựa lưng vào thang máy, không cảm nổi nước mắt mà chảy ra. Rốt cuộc là vì cái gì, vì người như Long Viêm Dạ mà khóc, có đáng không? An Tiểu Yêu tự hỏi mình, nước mắt chảy đầy trên mặt.

"Mẹ đừng khóc nữa mà. Tiểu Dạ sẽ ngoan, sẽ cùng mẹ về với ông ngoại, mẹ nín đi ———"

An Niệm Dạ cố gắng an ủi An Tiểu Yêu. Tiểu Yêu chỉ biết ôm lấy Tiểu Dạ vào lòng, nỗi đau trong tim càng nhức nhối. Minh không thể cứ bỏ đi như vậy, chuyện của Lâm Nha và Long Viêm Dạ cô có thể bỏ qua nhưng Lâm Nha dám đánh con trai bảo bối của cô thì cô sẽ không dễ yên. Cô muốn đứng trước mặt Lâm Nha hỏi một câu, rằng cô ta còn có trái tim không?

An Tiểu Yêu vẫn chỉ là một cô gái yếu đuối, nếu không thì sau chuyện năm đó cô đã không trốn đi. Tiểu Yêu bế Tiểu Dạ vào khách sạn, sau khi dỗ cho cậu bé ngủ say mới lấy điện thoại gọi cho Lâm Nha. Nhưng dù Tiểu Yêu gọi bao nhiêu lần thì bên kia vẫn không ai nghe máy, một lúc sau gọi lại thì bên kia đã tắt máy.

An Tiểu Yêu tức giận ném điện thoại lên giường, lửa giận trong lòng bùng lên.

Lâm Nha, cô đã nhẫn tâm như vậy thì đừng trách tôi quá đáng!

An Tiểu Yêu lại cầm điện thoại lên nhưng lần này là gọi cho cha cô. An Ba còn đang ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, vừa nghe nói cháu trai bảo bối của mình bị người ta đánh, tóc An Ba dựng đứng lên. Trong điện thoại, ông không ngừng mắng chửi người, những câu nói tục bao năm qua không dùng tới, giờ cũng bị lôi ra nói hết.

"Bà nó chứ. Tiểu Yêu, con không phải tức, nếu cha mà không tìm ra Lâm Nha thì thực uống phí mấy năm sống trong giang hồ rồi. Con yên tâm, tốt nhất là cứ ở đó chờ điện thoại của cha, không quá hai ngày, nhất định cha sẽ cho con địa chỉ ———"

"Vâng, thưa cha."

Vào những lúc quan trọng nhất cũng chỉ có gia đình là đáng tin nhất. Tình yêu cũng là cái thứ gì, Long Viêm Dạ và Lâm Nha cũng đều cùng một ruộng giống nhau cả thôi. An Tiểu Yêu nắm chặt điện thoại, gân xanh nổi lên, tức giận trong lòng đã đạt đến cực hạn.

"Nhưng, Tiểu Yêu này. Con và Long Viêm Dạ có chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện lớn như vậy thì nó đang làm gì?"

Mặc dù An Ba hỏi thăm Long Viêm Dạ nhưng trong lời nói vẫn chứa bất mãn. Nếu không có khả năng bảo vệ cho vợ và con trai mình thì Long Viêm Dạ không xứng làm một người chồng, làm một người cha.

Câu hỏi này của An Ba là An Tiểu Yêu căng thẳng, không biết sao nhưng An Tiểu Yêu không muốn nói sự thật cho cha biết. Tiểu Yêu chỉ trả lời qua loa vấn đề này.

Hai ngày sau, Long Viêm Dạ gọi mấy cuộc điện thoại nhưng An Tiểu Yêu nhất quyết không nghe. Cuối cùng Long Viêm Dạ đành lấy tạm một sim mà Tiểu Yêu không biết gọi thì cô mới nghe máy. Vừa bấm nút nghe, An Tiểu Yêu tưởng là Lâm Nha nên không đợi bên kia lên tiếng cô đã nói.

"Lâm Nha hả? Bây giờ cô đang ở đâu? Tóm lại là cô muốn làm gì? Tại sao dám đánh Tiểu Dạ, lại còn nhận xằng là mẹ của Tiểu Dạ nữa chứ, cô nói đi, vì sao lại làm vậy? ———"

"————"

Long Viêm Dạ ngồi nghe nhưng không nói gì, khuôn mặt trở nên lạnh lùng đến đáng sợ, sau đó tắt máy. Long Quân An nhìn thấy vẻ mặt ông anh kỳ lạ, anh ấy đang nhìn tài liệu trên bàn đột nhiên ngừng lên nhìn anh chăm chăm.

"Anh, có chuyện gì vậy?"

"Quân An, lập tức tìm địa chỉ Lâm Nha đang ở cho anh. Dù dùng thủ đoạn gì cũng được, anh muốn biết cô ta đang ở đâu ———"

Hai tay Long Viêm Dạ nắm chặt vào nhau, với trí thông minh của mình, từ câu hỏi của An Tiểu Yêu thì Long Viêm Dạ có thể đoán được mọi chuyện đã xảy ra. Lâm Nha đúng là người không biết hối cải, anh còn tưởng cô ta đã thay đổi, biết trước anh đã không tin tưởng cô ta rồi. (hoang_lien: anh thông minh mà để LN xỏ mũi đi mấy lần rồi? phước trí thông minh của anh quá, LVD ạ!)

"Anh, anh tìm Lâm Nha làm gì? Không phải cô ta ở nhà An Tiểu Yêu sao?"

"Đừng nói nữa, đi làm đi."

Mặt Long Viêm Dạ càng lạnh hơn, quát Long Quân An. Cô ta đã chọc tức mình rồi, đã dám phá hoại chuyện giữa mình và Tiểu Yêu thì chớ, lại còn dám đánh Tiểu Dạ nữa. Máu nóng trong người Long Viêm Dạ như sôi trào.

Long Viêm Dạ mệt mỏi ngồi xuống ghế, tay ôm lấy đầu. Nếu chuyện đúng như mình nghĩ thì chắc chắn An Tiểu Yêu sẽ không tha thứ cho mình, Lâm Nha làm như vậy khiến mình không còn cách nào giải thích cho Tiểu Yêu hiểu rồi. Nhưng nhất định mình sẽ không buông tay đâu!

Mặc dù biết nơi Tiểu Yêu và Tiểu Dạ ở nhưng Long Viêm Dạ không có can đảm để đến đó gặp mẹ con họ. Gió xuyên qua cửa sổ bay vào trong phòng Long Viêm Dạ nhắm mắt lại, khóe môi cong lên, nụ cười trở nên vô tình và man rợ.

Mà An Tiểu Yêu cũng không có ngồi yên một chỗ, hai ngày qua cô đã chuyển nhượng cửa hàng cho người khác rồi. Đến giờ mà vẫn chưa có chút tin tức nào của Lâm Nha, cô ta giống như bốc hơi khỏi trái đất vậy. Tai mắt An Ba nhiều như vậy mà vẫn chưa tìm được tin tức gì. Cuối cùng vào ngày thứ hai khi mặt trời đang dần xuống núi, An Ba đã gọi điện cho Tiểu Yêu.

"Tiểu Yêu, con hãy đến biệt thự 112 Thanh Vân Sơn, giờ Lâm Nha đang ở đó. Cha đã cho người đến đó canh chừng rồi, cha sẽ phái vài người đến đó chờ con, còn nữa, tuyệt đối đừng dẫn theo Tiểu Dạ nha, nhớ chưa?!"

An Ba rất lo lắng cho cháu trai của mình, dặn đi dặn lại, chỉ sợ chuyện không hay xảy đến với Tiểu Dạ. An Tiểu Yêu chỉ biết vâng dạ nghe lời, sau khi lo cho Tiểu Dạ xong mới đi đến Thanh Vân Sơn.

Chỗ này không xa lạ gì với Tiểu Yêu, vì biệt thự nhà cô cũng ở khu này, nhưng cô không thể ngờ được Lâm Nha lại trốn ở đây. Không biết Lâm Nha lấy tiền ở đâu mà có thể thuê được khu nhà này? An Tiểu Yêu thắc mắc.

Khi An Tiểu Yêu nhìn thấy người của An Ba phái đến thì kinh ngạc, tròn mắt nhìn. Chẳng lẽ cha cô nghĩ rằng cô đi đánh hổ sao? Đúng là quá khoa trương. Trước mặt An Tiểu Yêu có khoảng ba mươi người, vậy mà cha bảo rằng chỉ có vài người thôi sao? An Tiểu Yêu chẳng biết nói gì chỉ biết lắc đầu, đi đến đó —————

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tìm Chồng Của Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: ĐỐI CHẤT

Hàng cây xanh hai bên đường Thanh Vân Sơn làm nổi bật lên ngôi biệt thự màu trắng, trên bãi cỏ gần đó có khoảng ba mươi người đứng đó, vừa thấy An Tiểu Yêu thì đồng loạt cúi người về phía Tiểu Yêu. Một người đàn ông trong số đó bước nhanh đến trước mặt An Tiểu Yêu, người cúi xuống, cung kính nói.

"Cô chủ, người ở bên trong ạ. Chúng tôi sẽ cùng cô đi vào —————"

"Tôi biết rồi, nhưng không cần các anh vào cùng đâu. Tôi muốn một mình vào trong đó."

An Tiểu Yêu chặn lại lời người đàn ông này, đây là chuyện của cô, không muốn người khác nhúng tay vào. Cô cũng không muốn mang theo nhiều người vào đó, vì nó giống như cô đang bắt nạt Lâm Nha vậy. Người đàn ông này không nói gì, gật đầu một cái, rất biết lúc nào cần nói, lúc nào nên im lặng.

An Tiểu Yêu bước từng bước đến ngôi biệt thự vắng vẻ trước mặt, Lâm Nha có thể thuê được biệt thự như thế này thì tại sao lúc trước còn giả vờ nghèo khổ làm gì? Chẳng lẽ tất cả đều nằm trong kế hoạch của cô ta sao, cô ta làm vậy vì cái gì? !

An Tiểu Yêu chất chứa đầy tâm sự, chuyện đã xảy ra cách đây hai ngày rồi nên lòng hận thù cũng đã vơi dần đi. Hiện tại trong đầu An Tiểu Yêu có rất nhiều nghi vấn chưa có lời giải, thật sự không hiểu vì sao Lâm Nha lại làm cái việc hại người nhưng lại không thu được lợi lộc gì từ việc đó? An Tiểu Yêu giờ tay bấm chuông cửa, sau khi tiếng chuông vang lên thì có giọng nói của phụ nữ từ trong nhà vang lên.

"Ai đó?"

"Lâm Nha, Tiểu Yêu đây —————"

Im lặng một lúc lâu, An Tiểu Yêu không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ chờ. Trải qua chuyện lần này, rất nhiều thứ An Tiểu Yêu đã nhìn ra, có một thứ không giống như vẻ bề ngoài mà cô nhìn thấy.

Lúc lâu sau, cửa cũng được mở ra. Lâm Nha mặc bộ đồ ở nhà màu vàng nhạt, trên tóc còn vài giọt nước, khuôn mặt tái nhợt u ám, đôi mắt thâm quầng không thể che giấu được. Lâm Nha bước ra ngoài rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, giống như sợ quấy rầy người trong nhà, bước nhanh đến chỗ An Tiểu Yêu, nói khẽ.

"Tiểu Yêu, chúng ta có thể đứng ở bên ngoài này nói chuyện được không? !"

Khuôn mặt cầu xin này của Lâm Nha, lần đầu An Tiểu Yêu nhìn thấy, suy nghĩ một chút rồi Tiểu Yêu cũng gật đầu, quay người đi về phía cánh rừng gần biệt thự. Lâm Nha giống như đã sớm đoán được việc Tiểu Yêu sẽ đến đây, đi theo An Tiểu Yêu vào rừng, vừa dừng chân Lâm Nha vội vàng mở miệng xin lỗi.

"Tiểu Yêu, là tớ không đúng, thật lòng xin lỗi cậu. Nhưng tớ mong tình bạn giữa chúng ta sẽ kết thúc như vậy được không? Tớ thừa nhận là tớ không đúng, dù cậu nói gì tớ cũng đành chịu, nhưng mà."

"Nhưng mà cái gì chứ? Bây giờ mới nói những lời này, cậu không cảm thấy vô nghĩa rồi sao? Lâm Nha, từ nhỏ chúng ta đã lớn lên cùng nhau, tớ không truy cứu chuyện kia nữa, tớ chỉ muốn biết vì sao cậu lại đánh Tiểu Dạ, nó chỉ là một đứa trẻ con thôi mà."

Đôi mắt An Tiểu Yêu ngân ngấn nước, mọi chuyện đối với cô đã không còn ý nghĩ gì nữa, cô muốn gặp Lâm Nha chỉ vì thắc mắc này vẫn không thể nào lý giải được. Lâm Nha chỉ lắc đầu, cô không tìm được lý do gì để giải thích cho hành động đó của mình, phải nói với Tiểu Yêu thế nào đây? Chẳng lẽ lại nói cho An Tiểu Yêu rằng vì cô ghen tỵ sao? Hơn nữa còn là ghen với Long Viêm Dạ, e rằng nếu cô nói thế sẽ chỉ bị cười nhạo mà thôi.

"Tiểu Yêu, xin lỗi. Tớ không biết phải nói gì cả, chỉ hi vọng cậu hãy quên đi những tổn thương mà tớ mang lại cho cậu."

Lâm Nha nở nụ cười yếu ớt, đôi mắt trong suốt. Tình cảm cô dành cho Tiểu Yêu chưa bao giờ thay đổi, chỉ là đặt không đúng chỗ mà thôi, mọi chuyện đã thay đổi, sự say mê của Lâm Nha đã dùng sai cách và cả đặt sai người mất rồi.

"Từ bây giờ, tớ sẽ biến mất khỏi thế giới của cậu mãi mãi."

"Lâm Nha, cậu biết điều tớ muốn nghe không phải cái này mà."

"Tớ không thể bù đắp được những tổn thương gây ra cho cậu được, chỉ hi vọng cậu không hận tớ nữa, dù sao chúng ta cũng từng có một khoảng thời gian vui vẻ bên nhau."

Lâm Nha nhìn xuống tay An Tiểu Yêu, muốn chạm vào nhưng đôi tay cô chỉ dừng lại ở không trung, trên mặt nở nụ cười yếu ớt. Lâm Nha rút tay lại, hất tóc mái của mình ra, nhìn về ngôi biệt thự phía xa xa, trong lòng tự cười chính mình.

"Thật ra thì, tớ đã bị trừng phạt rồi. Nhưng đó là do tớ tự chuốc lấy, thật đáng đời."

An Tiểu Yêu cảm thấy lo lắng, buồn bực khó chịu. Mặc kệ Lâm Nha đã làm những việc kinh khủng gì đi nữa thì cô ấy cũng là người bạn duy nhất của Tiểu Yêu, đi đến bước đường hôm nay, không biết ai mới là người có lỗi? Chợt một ý nghĩ muốn tha thứ cho Lâm Nha hiện lên trong đầu An Tiểu Yêu, Tiểu Yêu vừa định mở miệng thì phía sau lưng cô vang lên giọng lạnh lùng một người đàn ông, An Tiểu Yêu cảm thấy lạnh gáy, vì sao anh ấy lại đến đây? !

"Cô xứng đáng bị như vậy. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, tôi sẽ cho cô biết thế nào mới gọi là trừng phạt."

Đứng sau lưng An Tiểu Yêu là hai anh em nhà họ Long, Long Viêm Dạ và Long Quân An. Long Viêm Dạ vừa nhìn thấy An Tiểu Yêu thì khuôn mặt trở nên phức tạp. Anh đã điều tra rõ mọi chuyện rồi, nhưng khi biết rõ thì Long Viêm Dạ lại càng không biết phải xử mình thế nào.

Hết lần này đến lần khác làm tổn thương người con gái mình yêu, dùng không phải cố tình nhưng nói vẫn xảy ra. Long Viêm Dạ đem mọi tội lỗi đổ lên đầu Lâm Nha, khoe môi nhếch lên, cười lạnh. Long Viêm Dạ đứng trước mặt Lâm Nha, lôi ra một tờ giấy.

"Bệnh AIDS! Cô rất thông minh nghĩ ra kế hoạch này. Nhưng thật đáng tiếc, kế hoạch đã không thành công, cô đã sắp xếp rất chu đáo, nhưng đều uống cô vô ích rồi. Có muốn xem qua báo cáo xét nghiệm máu của mình không?"

"Cái gì?"

An Tiểu Yêu vô cùng kinh ngạc, Long Viêm Dạ nói gì cơ? Lâm Nha bị AIDS ư? Vì thế mà cố tình dụ dỗ Long Viêm Dạ, làm thế là để trả thù sao? An Tiểu Yêu nhìn chằm chằm người từng là bạn mình, trong lòng cảm thấy chua xót.

"Có chút tiếc nuối nhưng điều đó không quan trọng với tôi nữa. Bởi vì anh không thể có được thứ mà mình muốn rồi, Tiểu Yêu đã không còn chút tình cảm gì với anh nữa, anh có thể làm gì nữa đây?"

Bốp —————

Một tiếng bạt tai lên mặt Lâm Nha vang lên, Long Quân An vốn là người dịu dàng chưa từng đánh phụ nữ, nhưng giờ anh buộc phải ra tay, khuôn mặt anh hiện rõ tức giận. Lâm Nha này đúng là một tên điên, lúc bắt đầu điều tra vì tờ giấy xét nghiệm này đã làm Long Quân An kinh ngạc. Bây giờ chính tai nghe những điều này, Long Quân An dù có hiện lãnh đến đâu cũng không thể nuốt được cục tức này.

Chương 100: GIÂY PHÚT THOẢI MÁI

Lâm Nha không thèm quan tâm, chỉ xoa xoa má mình, ánh mắt nhìn Long Viêm Dạ đầy ý cười nhạo và khinh bỉ. Cô đã dùng mọi thủ đoạn chỉ để trừng phạt người đàn ông này, đây là điều duy nhất cô muốn làm trong bao năm qua. Ngày Long Viêm Dạ dùng thủ đoạn để chặn đường sống của cô thì anh phải biết sẽ có ngày hôm nay chứ, cái này không thể trách cô nha, muốn trách thì phải tự trách mình đã ra tay không chút nhân nhượng.

"Tôi rất muốn bóp chết cô."

Long Quân An xưa này đều rất dịu dàng nhưng bây giờ trên mặt anh hiện rõ sự tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi muốn đánh chết người phụ nữ trước mặt. Long Viêm Dạ chỉ phẩy tay, anh không muốn mọi chuyện đến nông nỗi này, bây giờ Long Viêm Dạ chỉ có ước muốn là An Tiểu Yêu có thể quay về bên cạnh anh mà thôi.

"Nói cho tôi biết, cô còn nói dối tôi những gì nữa?"

"Nói dối ư? ! Ha ha ha, tôi chưa từng nói một câu thật lòng nào với anh cả."

Lâm Nha cười phá lên, đã đến nước này rồi thì cô còn quan tâm đến cái gì nữa chứ. Không còn cần thiết nữa rồi, dù sao thì cô và An Tiểu Yêu cũng thể quay lại như xưa, và lại bây giờ cô còn mang trong mình căn bệnh thế kỷ nữa.

"Tiểu Dạ không phải con ruột của cô, đúng không?"

Long Viêm Dạ thật đáng thương, anh vẫn muốn chưa tìm hiểu rõ được điều này, nhưng An Tiểu Yêu thì lại hiểu. Nhìn ba người trước mặt, An Tiểu Yêu lại thấy buồn cười, giờ người ta nói gì cũng không còn quan trọng nữa. Chỉ cần cô và Tiểu Dạ sống hạnh phúc là được rồi, giây phút này An Tiểu Yêu như được giải thoát khỏi xiềng xích vậy.

"Tiểu Yêu, em định đi đâu?"

Thấy An Tiểu Yêu quay lưng bỏ đi, Long Viêm Dạ cuống quýt tím mặt lên, không còn muốn nghe câu trả lời của Lâm Nha, vội vàng kéo tay An Tiểu Yêu giữ lại.

"Đi đâu ư? ! Đi đến nơi tôi cần phải đến. Anh vẫn cảm thấy chưa đủ sao? Tôi đã mệt mỏi rồi. Long Viêm Dạ, dù vì nguyên nhân gì mà chúng ta chia tay nhưng quan trọng là do anh chưa đủ hiểu tôi, bao dung tôi, chưa toàn tâm toàn ý yêu tôi, khoảng cách giữa chúng ta đã quá lớn rồi."

"Tiểu Yêu, không phải vậy. Tất cả đều là vì Lâm Nha, vì."

"Không thể chỉ trách mỗi cô ấy được, nếu như giữa hai ta có sự tin tưởng nhau thì cô ấy không bao giờ có thể chia rẽ được chúng ta. Còn vấn đề liên quan tới Tiểu Dạ, bây giờ tôi sẽ nói rõ cho anh biết, Tiểu Dạ là do tôi mang thai chín tháng mười ngày khó khăn lắm mới sinh được nó, Tiểu Dạ là máu mủ của tôi và anh, nói như vậy thì anh hiểu rồi chứ? Nhưng cả đời Tiểu Dạ sẽ mang họ An, là con cháu nhà họ An, Tiểu Dạ sẽ không mang họ Long đâu."

"Tiểu Dạ là con của chúng ta."

Long Viêm Dạ hét to, trong lòng hối hận vô cùng. Chuyện vốn rõ ràng như vậy mà anh lại còn nghi ngờ nữa chứ. Nhưng gì có nói gì đi nữa, lần này anh sẽ không buông tay Tiểu Yêu ra đâu, giờ mọi chuyện đã rõ ràng rồi, dù Lâm Nha có tiếp tục làm gì đi nữa thì anh sẽ không từ bỏ Tiểu Yêu.

Long Viêm Dạ nắm chặt lấy tay Tiểu Yêu, dùng cách này để giữ lại người con gái mình yêu, nhưng anh không biết một điều quan trọng, đó là trái tim An Tiểu Yêu đã đóng lại. Một mối tình đáng sợ như vậy thì trong lòng không phải hận mà là không còn muốn để ý tới nữa. Khi một cô gái đã không còn muốn quan tâm đến nữa thì e rằng trong tim cô ấy đã không còn tồn tại người đàn ông đó nữa.

"Long Viêm Dạ, buông tay."

"Không bỏ! Anh sẽ không bỏ."

Ánh mặt trời chiếu sáng mọi nơi trên Thanh Vân Sơn, giây phút này giống như lúc hai người gặp nhau nhưng tâm trạng mỗi người đã khác. An Tiểu Yêu dùng tay nhẹ nhàng gỡ tay Long Viêm Dạ ra.

"Buông ra đi, tôi tặng anh một câu, chờ đến lúc anh suy nghĩ kỹ thì hãy đến tìm tôi. Phải nhớ rằng, tình cảm cũng giống như kinh doanh, trước hết cần nhìn nhận rõ vấn đề đã, vậy nên hãy buông tay ra."

"Tiểu Yêu."

Mặt Long Viêm Dạ trắng bệch, nghe những điều này hình như có chút hi vọng, nhưng không biết hi vọng vào cái gì. Về khoản sự nghiệp, người đàn ông này có thể ăn to nói lớn nhưng đối mặt với chuyện tình cảm thì lại thất bại thảm hại, An Tiểu Yêu có suy nghĩ của mình nhưng đây là điều mà Long Viêm

Dạ khó thực hiện được.

Cuối cùng thì Long Viêm Dạ vẫn chấp nhận buông tay ra, không phải là anh không muốn giữ An Tiểu Yêu lại nữa mà vì anh nghĩ, nếu chỉ dùng lời nói thì chắc chắn bức tường giữa anh và Tiểu Yêu sẽ càng dày lên. An Tiểu Yêu nhìn Long Viêm Dạ rồi nhìn quay sang nhìn Lâm Nha, khuôn mặt An Tiểu Yêu đã trở nên bình thản.

"Lâm Nha, bảo trọng."

Nói xong câu này hai người mới hiểu được, An Tiểu Yêu cũng không quay đầu lại đi về phía trước. Mấy người được An Ba phái đến liền đi theo An Tiểu Yêu, An Tiểu Yêu dừng lại, đứng trước mặt chỉ huy của họ.

"Được rồi, tôi không sao. Hãy nói lại với cha tôi, mấy ngày nữa tôi sẽ về, nên cha hãy yên tâm."

Vì sợ An Ba hỏi cặn kẽ nên An Tiểu Yêu đành phải nhờ người khác nhắn lại cho cha biết. Cái thành phố này chứa quá nhiều nỗi đau nhưng cũng là nơi An Tiểu Yêu trưởng thành, lúc trước cô về đây vì vẫn còn lưu luyến, nhưng giờ cô ở lại với tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Cũng tại nơi này, An Tiểu Yêu và Tiểu Dạ lại một lần nữa biến mất. Long Viêm Dạ gần như phát điên đi tìm khắp mọi nơi nhưng không có chút tin tức nào. Long Viêm Dạ tức giận đập tay xuống bàn, anh rất hối hận vì lúc ấy anh đã thả tay ra. Trong phòng làm việc dù dùng điều hòa nhưng không khí trong phòng vẫn làm anh cảm thấy khó thở.

"Anh, tìm được, tìm được rồi."

Long Quân An vừa hét vừa chạy vào, miệng nở nụ cười vui sướng. Long Viêm Dạ vội vàng đứng dậy, căng thẳng chờ thông tin mà người em trai tìm được.

"Ở đâu?"

"Hôm nay chuyến bay cuối cùng, trong danh sách hành khách có tên chị dâu."

"Anh biết ngay sẽ thế mà."

Long Viêm Dạ nói xong chạy ngay ra ngoài, Long Quân An ngồi trên ghế nhìn anh trai, trong lòng anh rất vui sướng. Long Viêm Dạ đã bỏ qua cho Lâm Nha, anh không tìm cách trả thù Lâm Nha, nhưng Long Quân An không hài lòng, công ty lão già bao nuôi Lâm Nha bị phá sản hai ngày sau đó, đây cũng coi như sự trừng phạt thích đáng, giờ chỉ cần anh trai anh đưa được Tiểu Yêu và Tiểu Dạ về thì mọi chuyện sẽ thật tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tìm Chồng Của Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: KẾT THÚC

Cũng không hẳn là kết thúc

Tại sân bay, Long Viêm Dạ giống như ruồi không đầu, chỉ biết chạy loạn lên tìm người. Mặc dù anh vẫn chưa hiểu rõ ý đồ trong lời nói của An Tiểu Yêu nhưng anh biết cô ấy muốn trốn đi, sau này anh muốn gặp lại cũng rất khó khăn.

Loa của sân bay vang lên thông báo làm Long Viêm Dạ dừng lại, trên loa thông báo có một đứa trẻ bị lạc, tên đứa bé đó là Tiểu Dạ. Long Viêm Dạ không hề suy nghĩ vội vàng chạy đến phòng phát thanh.

"Mấy người làm sao vậy hả? Tại sao có thể để một đứa trẻ con đứng một mình ở phòng chờ thế hả? Nếu như nhân viên an ninh của sân bay không nhìn thấy mà đưa đến đây thì sẽ xảy ra chuyện gì, lúc đấy dù mấy người có hối hận cũng không kịp, chưa từng thấy cha mẹ nào như mấy người cả."

"Đứng, đứng."

Cô gái dừng lại bài giáo huấn, Long Viêm Dạ chỉ biết gật đầu. Ôm chặt Tiểu Dạ vào lòng, Long Viêm Dạ không biết bây giờ An Tiểu Yêu ở đâu. Sao lại để Tiểu Dạ đứng một mình ở sân bay chứ? Long Viêm Dạ nhẹ nhàng lau mặt Tiểu Dạ, rồi mới mở miệng hỏi.

"Tiểu Dạ, mẹ đâu?"

"Mẹ dẫn con đến đây rồi bảo con phải ngoan ngoãn nghe lời, sẽ đến đón con sau."

Tiểu Dạ vừa khóc vừa trả lời, cậu cũng không biết mẹ mình đang ở đâu, cậu mới quay lưng đi một cái đã không thấy bóng dáng mẹ đâu nữa, sau đó thì chú Long đến đón. Tiểu Dạ càng nghĩ càng thấy tức, nước mắt vừa lau khô giờ lại chảy xuống, Tiểu Dạ ôm lấy Long Viêm Dạ khóc rất đau lòng.

Mà lúc này ở một góc khuất không ai để ý đến, có một đôi mắt vẫn quan sát hai cha con. An Tiểu Yêu lau nước mắt, thật ra nếu Tiểu Dạ sống với Long Viêm Dạ cũng không có gì không tốt cả, để vài năm nữa cô sẽ quay về đón Tiểu Dạ, nhất định lúc đó con có thể hiểu được ý định của cô.

An Tiểu Yêu mỉm cười lau đi những giọt nước mắt, từ từ vào cửa sân bay

Máy bay từ từ bay lên, từ cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, An Tiểu Yêu chợt nhớ tới Tiểu Dạ. Cô đã đồng ý làm theo lời đề nghị của cha, để Tiểu Dạ ở lại với cha nó, tuy không nỡ nhưng vì tương lai của Tiểu Dạ, sự chia li này rất đáng, nhưng mẹ con như tay với chân không muốn rời xa. An Tiểu Yêu chỉ biết ôm mặt khóc thầm.

"Cô gi ơi, chỗ này đã có ai ngồi chưa?"

"Dạ? ?"

An Tiểu Yêu bị giọng nói quen thuộc này làm giật mình, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của một người đàn ông. Long Viêm Dạ bế Tiểu Dạ trên tay, coi như chỗ không người ngồi xuống ghế cạnh Tiểu Yêu, Tiểu Dạ vươn tay ra ôm lấy Tiểu Yêu.

"Mẹ, tại sao mẹ bỏ Tiểu Dạ ở lại? Có phải vì con không ngoan không?"

"Không phải, không phải vậy."

Lúc này An Tiểu Yêu mới biết rằng, cô không thể bỏ Tiểu Dạ được. Ôm thật chặt bảo bối vào lòng, nước mắt đã chảy xuống làm ướt đầm khuôn mặt An Tiểu Yêu. Ngược lại, Long Viêm Dạ thì lại coi như không có chuyện gì, chỉ yên lặng chăm sóc hai mẹ con làm cho mọi hành khách trên máy bay đều phải quay lại nhìn.

Đến lúc An Tiểu Yêu khóc đã đòi, Long Viêm Dạ mới từ từ lấy ra một tờ giấy, môi nở nụ cười gian trá.

"Hình như em quên mất là mình còn thiếu anh một thứ thì phải."

"Em nợ anh cái gì?"

"Bản hợp đồng này em đã ký nhưng chưa có thực hiện nha, chẳng lẽ lại định chạy trốn tiếp sao? Hơn nữa, em để Tiểu Dạ lại cho anh, em không đau lòng à?"

An Tiểu Yêu tròn mắt nhìn, cố gắng muốn nhìn rõ tờ giấy Long Viêm Dạ cầm trên tay, nhưng Long Viêm Dạ rất giao hoạt chỉ đưa ra rồi lại cho ngay vào túi. An Tiểu Yêu cũng không phải là người dễ bị người khác lừa, ôm chặt Tiểu Dạ, An Tiểu Yêu cũng cười lại.

"Em nghĩ là em không đau, nhưng mà giờ mới biết em không thể bỏ Tiểu Dạ được, cho nên cả đời này Tiểu Dạ sẽ sống bên cạnh em. Còn về bản hợp đồng mà anh nói, theo em được biết thì đã hết hạn từ lâu rồi, đúng không? Cho nên, ông Long, em rất cảm ơn vì đã đưa con trai về với em, nhưng mà mong anh sẽ đáp chuyển sau trở về, nếu không cha em nhất định sẽ đánh gãy chân anh"

"."

Long Viêm Dạ không còn gì để nói, còn tưởng rằng anh chọc cười thì có thể An Tiểu Yêu sẽ vui hơn, nhưng mà anh quên mất gia đình Tiểu Yêu vốn không phải là một gia đình bình thường. Đôi mắt đen láy của Long Viêm Dạ nhìn xung quanh, sau đó dừng lại nháy mắt với Tiểu Dạ đang nằm trong ngực Tiểu Yêu. Tiểu Yêu giờ tay mũm mĩm của mình nắm lấy tay áo Long Viêm Dạ.

"Mẹ, người ta thích chú, để cho chú đi cùng chúng ta đến nhà ông ngoại được không? Không phải mẹ nói chú ấy là cha Tiểu Dạ sao? Tiểu Dạ muốn"

"Tiểu Yêu, em cho anh thêm một cơ hội nữa nha"

Long Viêm Dạ vội nắm lấy cơ hội này, An Tiểu Yêu nhìn đứa bé trong tay mình rồi lại nhìn Long Viêm Dạ, cô chợt hiểu ra. Thì ra là hai cha con này đã ngầm thương lượng xong, An Tiểu Yêu đem Tiểu Dạ để lên đùi Long Viêm Dạ, bĩu môi nói.

"Đừng nghĩ em sẽ tha thứ cho anh, nếu như tình cảm hai người tốt như vậy thì em cũng không còn lo lắng nữa. Hai người cứ tự nhiên."

"Được được, Tiểu Yêu à, cho dù em không tha thứ cho anh thì cũng cho anh một cơ hội để theo đuổi em được không?"

Long Viêm Dạ giờ hai tay lên đầu hàng. Trong đầu xấu xa của anh đã tính toán xong, nếu như An Tiểu Yêu vẫn không chịu tha thứ cho anh thì anh sẽ cùng hành động để chứng minh, trước hết là bắt đầu theo đuổi, Long Viêm Dạ tin một ngày nào đó An Tiểu Yêu sẽ hồi tâm chuyển ý, còn nếu bị An Ba chặn chân thì vì người con gái anh yêu mà bị chặn thì anh cũng không sợ.

"Anh cứ ngồi đó mà mơ đi. Ai mà thêm cho anh theo đuổi chứ."

"Em có thể không tin nhưng anh sẽ dùng hành động để chứng minh cho em thấy anh sẽ chăm sóc hai mẹ con em thật tốt."

"Đi đi."

"Tiểu Yêu, đang trên máy bay nha, anh không đi được. Anh sẽ mãi yêu em, em hãy tin tưởng anh."

"."

Từng đám mây trắng lướt qua máy bay, còn Long Viêm Dạ cũng bắt đầu quá trình theo đuổi người anh yêu. Đây là tình yêu mà anh chờ đợi rất lâu, bây giờ anh đã có thêm Tiểu Dạ làm nội gián rồi, không còn có điều gì ngăn cản quyết tâm của anh nữa. Tất cả vì tình yêu!

Tương lai như thế nào, không ai biết được. Nhưng ước mơ duy nhất của Long Viêm Dạ là chinh phục được người vợ yêu, ôm được con trai bảo bối về, cả nhà quây quần vui vẻ, thật là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tìm Chồng Của Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.